

Evangelhia după Matei

Capitolul 18

18:1-9 – Cel mai mare în Împărăția cerurilor

Și secțiunea 13b-18 se încheie cu un discurs mai amplu. Acest discurs îl găsim în cap. 18. Este interesant faptul că discursul pare să introducă o temă NOUĂ. În celelalte secțiuni, deși discursul avea multe elemente de noutate, totuși prelua tema centrală a secțiunii. Primul discurs a preluat tema ÎMPLINIRII, al doilea discurs tema AUTORITĂȚII primite și respinse, al treilea discurs explicarea primirii sau neprimirii CUVÎNTULUI și a implicațiilor acestora. Capitolul 18 are ca temă centrală raportarea la frați. Raportarea greșită la frați duce la blocarea procesului de rodire a Cuvântului Său în noi. Dar până acum în cap. 13b-17, tema centrală a fost dinamica procesului FORMĂRII CREDINȚEI UCENICILOR în divinitatea și mesianitatea lui Isus. Ei au declarat divinitatea Sa în 14:33, apoi sub influența aluatului Fariseilor au gravitat spre necredință, iar apoi prin glasul lui Petru au revenit pe drumul credinței în divinitatea și mesianitatea lui Isus (16:22). Dar apoi a urmat teribila provocare a anunțării drumului crucii. Ucenicii au găsit o pricină de poticnire în acest aspect al identității lui Isus, care în conclucrarea cu Tatăl încearcă să ajute credința lor să se deschidă și spre acest aspect al identității Sale mesianice, și așa am ajuns în 18:1. Și acum ne-am aștepta la un discurs mai detaliat despre semnificația crucii. În mod surprinzător, Matei așează înaintea noastră un discurs despre relațiile dintre frații din Împărăția cerurilor. Să analizăm discursul pasaj cu pasaj și să căutăm legătura cu partea narativă a secțiunii.

În clipa aceea ucenicii au venit cu o întrebare: Cine este mai mare în Împărăția cerurilor? În mod cert, nu era o întrebare duhovnicească izvorâtă din înțelegerea slavei viitoare și din dorința smerită de a înțelege cum anume un credincios poate beneficia de o răsplată mare în ceruri. Întrebarea nu a fost pusă în spiritul cap. 3 din Filipeni care ne provoacă pe toți să umblăm după premiul alergării cerești. Sunt suficiente argumente, atât în text (răspunsul lui Isus și tot restul capitolului), cât și în alte pasaje din celelalte evanghelii sinoptice, care ne arată cu claritate că întrebarea izvora dintr-un spirit firesc de competiție între ucenici. Ei nu înțelegeau că în Împărăție este slăvit doar Dumnezeu și că ideea de a fi mai mare în Împărăția cerurilor este total diferită de ideea de a fi mai mare într-un regat pământesc. Ucenicii erau centrați pe ei înșiși, și căutau glorificarea de sine, afirmarea de sine, faimă, glorie, putere, satisfacția de a fi peste celălalt. Ei urmăreau să își împlinească nevoia de semnificație în mod firesc, prin oferta vizibilă a acestei lumi și nu prin aprecierea și iubirea nesfârșită a Dumnezeului celui nevăzut. Pentru ei, venirea Împărăției cerurilor însemna o înălțare pământească a lui Israel în care ei vor ocupa posturile cele mai importante. Pentru ei, venirea Împărăției nu însemna altceva decât înălțarea lor în lumea de acum și aici. Ei nu înțelegeau că Împărăția cerurilor este o realitate cu totul diferită și opusă lumii de acum și aici. Lumea de acum și aici proclamă înălțarea Eului prin ceea ce se vede. În Împărăție, este înălțat doar Dumnezeu. Omul își găsește împlinirea prin înălțarea Singurului vrednic de a fi înălțat și prin cunoașterea și oglindirea frumuseții Infinite a Celui Prea Înalt. A fi

mai mare în Împărăție, ar putea însemna a cunoaște și a oglindi mai mult din frumusețea Celui ce este, spre slava Sa! Pentru ucenici însă, venirea Împărăției însemna înălțarea lor în Împărăția de acum. Ei rămâneau centrați pe ei înșiși. Dumnezeu rămânea un element de decor sau Cel care-i înălța. Importantă era înălțarea LOR în Împărăție. Dumnezeu era un Aliat minunat, un MIJLOC minunat, căci El va opera înălțarea lor. Dar Dumnezeu rămânea mijlocul, iar ei scopul, Dumnezeu rămânea la periferie, iar ei în centru. Ucenicii nu încercau altceva decât să transfere felul fișec de a trăi în realitatea Împărăției. De exemplu un om lumesc caută împlinire, afirmare de sine, faimă, apreciere, recunoaștere, confort, putere prin SUCCESUL său în lumea de acum. Și astfel el va munci pentru BANI, CARIERĂ, pentru DESCOPERIRI ȘTIINȚIFICE, pentru INFLUENȚĂ, POSTURI DE CONDUCERE, realizarea de opere de artă ETC., pentru a obține ÎNĂLȚAREA în ochii CELORLALȚI. În acest DRUM cei care excelează mai mult ca el în DOMENIILE sale de performanță, devin o amenințare. Căci lumea îi va înălța pe ei și nu pe el. Ca să fie el înălțat, trebuie să fie MAI BUN ca aceștia, iar aceștia mai SLABI decât el. Ei vor deveni astfel un OBSTACOL în afirmarea sa de sine. Reușitele sale nu vor putea fi cu adevărat apreciate dacă sunt eclipsate de reușitele celorlalți. Eșecurile celorlalți îi vor fi prielnice, căci vor pune mai bine în lumină reușitele sale. Pentru o înălțare fructuoasă nu mai este loc și de reușitele celorlalți. Reușita sa trebuie să fie semnificativ mai mare. Doar așa va putea fi înălțat cu adevărat.

Pentru că nevoia de apreciere din om este infinită, dorința de înălțare a omului nu va fi potolită niciodată. Mereu va căuta să fie înălțat mai sus. Nici o înălțare nu va fi suficientă. Va căuta să fie în acel domeniu primul din țară, din lume, din istorie... și dacă va reuși, tot nu va fi de-ajuns. Va căuta să fie primul și în alte domenii... și chiar dacă ar fi primul în toate domeniile nu va fi de ajuns... Mereu va fi un mai mult... căci nevoia sa e infinită și nu poate fi împlinită pe această cale. Se caută înălțarea în proprii ochi și în ochii celorlalți prin PERFORMANȚA vizibilă obținută în diferite domenii ale acestei lumi. Afirmarea de sine izvorăște din teribila nevoie de semnificație a omului. Forța ei este de temut, căci nevoia aceasta este INFINITĂ.

Când un om se întoarce la Domnul, boala afirmării de sine nu DISPARE. Ea rămâne în firea pământească. Și ea nu va fi derutată de schimbarea CADRULUI, Va urmări aceleași scopuri dar într-un alt cadru, și anume cel spiritual, religios, oferit de Biserică. Se vor schimba doar domeniile valorizate, ariile de performanță, dar ESENȚA drumului va rămâne aceeași pentru firea pământească a celui născut din nou. Pavel ne explică faptul că atunci când un om se naște din nou, este un prunc spiritual, și este lumesc, orientându-se încă după ce se vede și căutând încă aprecierea oamenilor (vezi 1 Cor. cap. 3a). Deci, tendința firii pământești va fi căutarea ÎNTÂIETĂȚII chiar în Împărăție. Să devii PRIMUL în SFINȚENIE, în EVLAVIE, în SLUJIRE, în PREDICARE, în CUNOȘTINȚĂ, în FAPTE BUNE, în generarea de treziri spirituale, în milostenie, în rugăciune și post. Iar valorile cu care operează Biserica, pentru că vin din Dumnezeu, sunt mai ATRACTIVE și SEDUCĂTOARE. Afirmarea în lumea care trăiește în întuneric și în poftă e o nimica toată, o risipă. Afirmarea în Biserica Domnului, în Împărăția sfinților, în lumea Adevărului, aceasta e adevărata înălțare. E o înălțare autentică, căci e în

adevăr, și e motivată de cauze minunate, eterne, aprobate de Dumnezeu Însuși: schimbarea morală, iubirea semenului, mântuirea oamenilor, ducerea Evangheliei la marginea pământului, grăbirea venirii Domnului. Dragostea de sine, afirmarea de sine nu e răstignită. Ea continuă să domnească. Se schimbă doar cadrul. Căutarea împlinirii se realizează acum prin înălțarea înaintea propriilor ochi și înaintea celorlalți, înaintea îngerilor și chiar înaintea lui Dumnezeu prin PERFORMANȚE spirituale. Da, se poate urmări afirmarea firească a eului chiar în ochii lui Dumnezeu. Și acest lucru e posibil când mai credem că suntem ceva în sine, și că prin sine putem face ceva pentru a-l impresiona pe Domnul. Va fi căutat tot succesul personal, dar nu în lume, ci în Biserică. Oare cât din slujirea și activitățile din Biserică nu sunt motivate de iubirea de sine? Iubirea lui Dumnezeu și a semenului nu e un scop, ci un mijloc pentru înălțarea eului.

Pe acest drum, inevitabil, FRAȚII vor deveni o amenințare. Și în mod special cei care ne eclipsează în domeniile de performanță spirituală cu care ne identificăm mai mult. Nimeni nu va AFIRMA deschis acest lucru. Căci nu se vede. Pe buzele noastre va fi DOAR glorificarea lui Dumnezeu și slujirea necondiționată a aproapelui. Ne vom înarma cu limbajul religios care ne va ajuta să acoperim afirmarea de sine din spatele slujirii noastre în Biserică. Dar dinamica relațiilor din trupul lui Hristos, reacțiile față de frații din Trupul lui Hristos ne vor da de gol. Reacția față de SUCESELE fraților, și față de CĂDERILE lor vor fi cele care vor scoate la iveală ce este în adâncul ființei noastre. Un păstor merge la o conferință de păstori. El are biserica cea mai mică. Ceilalți au mai mulți membri. Dar se va consola: nu numărul contează, ci calitatea! Ceilalți au clădiri, el încă nu are. Dar se consolează din nou: biserica e un templu viu și nu o clădire. Mulți au trimis misionari în zone neevangelizate ale lumii. Dar el se consolează: misiunea nu se face după capul nostru, ci sub călăuzirea Duhului. Va vedea la unii din ceilalți păstori anumite impolitețuri, reacții mai puțin duhovnicești în dezbateri, accente doctrinare, interpretări biblice eronate (eronate din punctul lui de vedere bineînțeles!!!), și va simți o bucurie lăuntrică ascunsă. Va savura toate imperfecțiunile sesizate la ceilalți și la lucrările lor. Nu sunt la urma urmei așa de grozavi cum par... Dar de ce toate aceste frământări lăuntrice? De ce atâta nevoie de justificare și consolare în fața performanțelor lucrărilor celorlalți? E adevărat, nu numărul membrilor, numărul de misionari trimiși, mărimea clădirii etc. dovedesc spiritualitatea unei Biserici locale. E adevărat... dar DE CE atâta trudă și zbatere înaintea lucrărilor celorlalți? Toată zbaterea lăuntrică a pastorului de care vorbim... trădează faptul că încă umblă după împlinirea personală printr-un succes spiritual, prin succesul în lucrare. El slujește în cadrul Împărăției, dar încă este departe de ESENȚA Împărăției. El încă este lumesc, firesc. Întâlnește-te într-un cadru nou cu credincioși care excelează în domeniile spirituale în care și tu crezi că excelezi. În acea întâlnire va ieși la iveală adevărul despre motivațiile tale în slujire.

Întrezăresc o posibilă legătură cu tema capitolelor precedente. După ce Isus îl muștră pe Petru în 16:23, le vorbește ucenicilor despre LEPĂDAREA de SINE (16:24). De ce vestea morții Sale li se părea o nebunie, de neacceptat!? Pentru că ei operau în paradigma afirmării de sine, a împlinirii acum și aici prin ce se vede, și pentru că ei încercau să transfere această paradigmă existențială Împărăției cerurilor. Isus murea în suferință, respins și nerecunoscut de mai marii lui

Israel. Unde mai era succesul, recunoașterea, înălțarea? Trăirea în paradigma afirmării de sine pare a fi deci stânca de rezistență cea mai importantă care împiedica rodirea în pământul inimii lor a adevărului despre crucea lui Isus.

În cap.18, Isus țintește prin discursul Său tocmai AFIRMAREA DE SINE. Răstignirea afirmării de sine putea deschide calea către acceptarea Adevărului despre cruce. Relația cu frații reprezintă cadrul în care se deconspiră urâciunea afirmării de sine.

De unde a izvorât întrebarea ucenicilor? De ce *în clipa aceea*? Oare din pricina tratamentului special de care beneficia Petru? Oare din pricina faptului că se gândeau că e aproape înălțarea lui Israel peste Neamuri? Petru beneficiase de un tratament special și de laude speciale. El mersese pe ape, el răspunse corect la întrebarea despre identitatea lui Isus, el primise promisiunea de a ține cheile Împărăției cerurilor. El fusese muștrat e adevărat, dar tot el a fost chemat sus pe munte. Acum, Isus plătește printr-o minune darea pentru El și Petru. Nu pentru El și toți ucenicii. Ci doar pentru Petru, dintre ucenici. Poate Isus a premeditat să ia doar 3 ucenici pe Muntele Schimbării la Față și din acest motiv. A dorit să testeze și să scoată la lumină ce era ascuns în inima ucenicilor. Și a reușit! Aceștia nu mai pot răbda și vin să îl întrebe: cine va fi mai mare în Împărăție?

Isus le vorbește de moartea Sa, iar ei întreabă cine e mai mare. Aparent nu este nici o legătură. Dar de fapt, legătura e foarte profundă. Însă într-un alt sens. Întrebarea lor arată de ce EI NU PUTEAU PRIMI veștile despre moartea lui Isus, și anume pentru că ei erau dominați de paradigma afirmării de sine. Credința ucenicilor, după multă trudă din partea lui Isus, a urcat până la piscul din 16:16. Dar urma un nou PISC. Acest PISC va rămâne provocarea nesoluționată a credinței ucenicilor până după înviere. Cauza esențială a blocajului lor este că trăiau dominați de paradigma afirmării de sine. Calea crucii astfel li se părea o NEBUNIE (vezi 1 Cor. cap. 1). Și atunci Isus își îndreaptă ȚINTA discursului Său către elementul care cauza blocajul creșterii lor. Isus nu dă învățături la întâmplare, Isus înțelege dinamica formării credinței ucenicilor Săi. El înțelege blocajele prezente, cauzele acestora, noile provocări, atacurile celui rău asupra credinței lor. Și El le dă ÎNVĂȚĂTURI țintite după adevăratele nevoi ale lor; le dă și când iese la iveală boala, când se creează un moment favorabil. Oare Isus nu știa ce era în inima ucenicilor? Dar așteaptă întrebarea lor din 18:1 pentru a da le da învățăturile din cap. 18. Isus este Învățătorul suprem.

Chemarea lui Isus către ucenici nu este de a se transfera dintr-o împărăție în alta, ci de a se lăsa profund preschimbați, de a se lăsa invadați în interior de realitatea Împărăției cerurilor. Nu e vorba doar de o schimbare de decor, ci de o schimbare fundamentală de paradigmă existențială. Răspunsul lui Isus este foarte ferm:

- Dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor...

Ei se întrebau cine este mai mare în Împărăție, dar Isus le arată că din pricina spiritului de care erau mânați se îndepărtaseră de Împărăție. Ei trebuiau să se întorcă la Dumnezeu, să se căiască, să se facă asemenea unor copilași pentru a intra în Împărăție... Ei se certau care e mai mare în Împărăție, dar iată că, din pricina acestui lucru, era amenințată chiar intrarea lor în Împărăție. Împărăția cerurilor nu te acceptă oricum. Ea nu își va schimba nicidecum principiile de dragul tău. Singura posibilitate este ca noi să ne schimbăm după chipul Împărăției. Faptul că erau cu Isus și lângă Isus, și trecuseră prin atâtea experiențe spirituale, le conferea ucenicilor falsa siguranță că ei sunt în Împărăție, că locul lor e asigurat, și că singura problemă este ce scaun și ce funcție înaltă vor ocupa în Israel... Dar iată că se înșelau. Ei trăiau în spiritul afirmării de sine chiar dacă erau LÂNGĂ ISUS. Apartenența la Împărăție nu poate fi garantată prin conformarea exterioară față de ceva bun (în cazul de față, Isus fiind acel ceva bun), ci doar prin acordarea interioară față de valorile Împărăției. Ei erau lângă Isus dar erau mânați de mândrie și afirmare de sine. Prin această atitudine, ei se îndepărtau de Împărăție, și întrebarea corectă nu era cine este mai mare dintre ei, ci dacă vor mai intra în Împărăție sau nu? Între afirmarea de sine și Împărăția cerurilor există o incompatibilitate totală, și ireconciliabilă. Nici un om care trăiește în afirmare de sine nu va intra sau rămâne în Împărăția cerurilor. Persistența în încălcarea unei valori a Împărăției te scoate afară din Împărăție (vezi 18:15-17).

Mândria și afirmarea de sine sunt centrul de greutate a Împărăției întinericului. Opusul mândriei este smerenia. Isus le focalizează atenția pe SMERENIE. Pentru aceasta ia un copilaș și îl pune în mijlocul lor: dacă ***nu vă veți face ca niște copilași*** nu veți intra... și oricine ***se va smeri ca acest copilaș*** va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor...

Isus îi provoacă să se facă asemenea unor copilași... Dar ce înseamnă acest lucru? Să fii naiv și credul ca un copil? Copilul este și el dominat de păcatul lui Adam. Și în el zac tone de răzvrătire și înclinație spre neascultare. În copil este egoism, este gelozie, este răutate. Copilul este centrat pe sine. Copilul caută în mod permanent aprecierea adulților (fiind normal acest lucru până la o vreme). Deci nu tot ce poartă în sine un copilaș este un model. Pavel ne îndeamnă să nu fim copii la minte. Deci ideea de a fi ca un copil poate avea și conotații negative. V. 4 ne arată care este trăsătura, valoarea Împărăției pe care Isus vrea să o ilustreze prin copii: SMERENIA. Ce înseamnă SMERENIA? Înseamnă a avea o părere cumpătată despre tine însuși. Un copil recunoaște că este un copil, și își recunoaște dependența de adult. Unui copil nu îi este rușine să ceară la orice pas. El acceptă că este un copil, și că părintele este asemenea unui Dumnezeu. Copilul își acceptă limitele și cere constant ajutorul adulților. Poate că de aici izvorăște și acea inocență a copiilor. Chiar dacă are și episoade de neascultare și răzvrătire, copilul mic trăiește constant în această paradigmă: eu sunt mic, iar mami, tati sunt cei mari. El acceptă dependența totală de părinte și nu încearcă să evadeze din această paradigmă existențială. El nu își pune problema să se hrănească singur, să își procure singur hrană și îmbrăcăminte, să se ducă singur în lume departe de părinți, să respingă dragostea părinților și cadourile acestora. El acceptă că nu poate fi sursă, și că sursa siguranței, împlinirii, protecției sale este reprezentată de părinți.

A fi smerit în Împărăție înseamnă a accepta că tu ești copilul și că Dumnezeu este părintele. Înseamnă a-ți construi o părere cumpătată despre tine însuși prin raportare onestă față de Creator. Isus se va referi în acest capitol la cei din Împărăție ca la niște micuți. În Împărăția cerurilor noi suntem niște COPILAȘI. Acesta este statutul nostru. Acesta este adevărul nostru. Suntem mici, slabi, vulnerabili, și total dependenți de Părintele nostru ceresc. Nu suntem sursă, ci doar niște vase. Privește la un copil de 1.5 ani, și locul său într-o familie. Exact acela e locul nostru în Împărăție. Noi suntem niște micuți, și vom rămâne niște micuți până la moarte. Chiar dacă vom crește în maturitate și vom părăsi pruncia spirituală, în ce privește VULNERABILITATEA NOASTRĂ și DEPENDENȚA NOASTRĂ totală de Dumnezeu, vom rămâne niște micuți de 1,5 ani. A te smeri ca un copil înseamnă a accepta acest adevăr despre tine, înseamnă a accepta că ești mic, înseamnă a-ți accepta și păstra LOCUL TĂU fixat de Domnul în Împărăția cerurilor.

Esența mândriei este părăsirea acestui loc, este a te percepe pe tine însuși ca sursă, ca pe ceva în sine, care este, știe, și poate. Și aici era problema ucenicilor. Credeau că prin ei înșiși pot ceva, și doreau să demonstreze înaintea lor înșiși și înaintea celorlalți acest lucru. Ei părăseau paradigma în care erau mici, neajutorați, vulnerabili și total dependenți de un Măreț Dumnezeu, și se vedeau pe sine mari, descurcăreți, viteji, gata să își poarte singuri de grijă. Și astfel în loc să ceară mâncarea de la Tatăl ceresc, ei se chinuiau să își procure mâncare prin ei înșiși. Nevoia de împlinire, de semnificație este o foame teribilă a sufletului. În paradigma copilului, a smereniei, ucenicul trebuie să vină la Tată și să îi spună: *Doamne, mi-e foame! Nu pot să îmi potolesc singur foamea... Am așa mare nevoie de Tine... asemenea unui copil de 1,5 ani care nu poate să își facă de mâncare, să lucreze și să cumpere ce are nevoie... exact așa sunt și eu înaintea ta... Nu pot face nimic în fața foamei sufletului meu... Doar Tu mă poți hrăni... Tati, dă-mi și azi de mâncare...* Și Tatăl va răspunde și prin prezența și duhul Său se va atinge de inima ucenicului, și revărsarea iubirii divine, a acceptării, aprecierii Tatălui ceresc va potoli (pentru acea zi!!!) foamea pruncului. Și următoarea zi la fel... și tot așa. Dar ucenicul care este dominat de paradigma mândriei, va simți foamea și se va da jos din leagăn și va încerca singur și prin el însuși să își potolească nevoia de semnificație. Și va încerca să facă lucruri mărețe prin care să se impresioneze pe sine și pe alții, și pe acest drum va fi sedus de aprecierile oamenilor, va deveni robul lor... în mod cert nu își va potoli foamea... dar va deveni rob și va intra în tot felul de capcane... Ce șanse are un copil de 1,5 ani să își poarte singur de grijă? Aceeași șansă o avem fiecare din noi când încercăm să ne împlinim prin noi înșine foamea adâncă a sufletului... Deci rădăcina afirmării de sine este actul coborârii din leagăn, este actul mândriei prin care ne părăsim locul de COPILAȘ, și ne asumăm rolul de ADULT în Împărăție. Dar în Împărăția cerurilor este un SINGUR ADULT: Dumnezeu! Restul, suntem cu toții niște copilași. Asumarea rolului de adult înseamnă deci îndumnezeire, înseamnă a atenta la dreptul divin de a fi Dumnezeu, de a fi în SINE, de a fi independent. E vorba de fapt de virusul luciferic semănat în om în Eden... vei fi ca Dumnezeu... Dumnezeu, da, își poate purta singur de grijă, și Își găsește împlinirea prin Sine și în Sine. El nu are nevoie de nimic din afara Sa pentru a fi, pentru a fi fericit, pentru a fi pe deplin împlinit. Ucenicii purtau un jug fals. Pe jugul lor scria: eu sunt responsabil ca prin mine însumi

să îmi împlinesc nevoile adânci ale sufletului. Ne aducem aminte de Matei 11, despre tabloul despre odihna adusă de jugul bun și ușor al lui Hristos. Jugul lui Hristos este atât de mic și ușor, este un jug pentru niște copilași. Dacă ai face un jug potrivit pentru un copil de 1.5 ani, cum ar arăta acel jug? Așa este și jugul pe care ni l-a dat Hristos nouă. Pe el scrie: *să primești prin darul credinței Cuvintele pe care Eu le voi semăna în tine. Făcând acest lucru voi putea prin tine să semăn Cuvântul meu și către alții. De RESTUL mă ocup Eu! Mă voi ocupa de schimbarea ta, de întoarcerea oamenilor la Dumnezeu, de schimbarea inimii fraților tăi. Mă voi ocupa de toate nevoile tale fizice și sufletești. Mă voi ocupa de aceste nevoi și cu privire la ceilalți oameni. Eu te voi păzi de cel rău. Eu voi susține mersul istoriei și al lumii. Eu voi smulge la judecată răul din lume. Eu voi înnoi toate lucrurile.*

Aceasta e esența jugului lui Hristos. Este un jug atât de mic și de ușor. Este jugul unui copil. Problema noastră este că ne asumăm juguri false, adică juguri bune dar care nu ne sunt destinate nouă. Sfânta Treime și îngerii Domnului poartă TOATE celelalte juguri de dragul nostru, ca noi, micuții Împărăției, să fim protejați, hrăniți, mângâiați, și să putem participa și noi cu puținul nostru la împlinirea Mărețului plan al lui Hristos cu privire la înnoirea tuturor lucrurilor. Esența problemei noastre este MÂNDRIA de a ne asuma mai mult decât ne dă de făcut Dumnezeu, mândria de ne depăși atribuțiile, mândria de a nu ne socoti micuții Împărăției, ci de a ne socoti vitejii Împărăției. Și atunci încercăm să ne schimbăm pe noi înșine, încercăm să schimbăm pe frați, să purtăm povara împlinirii nevoilor noastre fizice și ale familiei noastre, povara împlinirii nevoilor sufletului nostru și ale altora, povara schimbării lumii, povara autoprotecției în războiul spiritual. Marea problemă nu este doar că aceste juguri ne obosesc și ne chinuiesc sufletul, ci că prin asumarea lor ne îndepărtăm de LOCUL care ne-a fost destinat în Împărăție. Doar dacă ne păstrăm locul de MICUȚI, Dumnezeu ne poate dăruia tot ce ne-a promis. Doar dacă ne păstrăm locul de micuți, puterea Sa nemărginită devine activă în noi. Doar dacă ne păstrăm statutul de micuți ai Împărăției, rămânem și creștem în Împărăție. Ucenicii și-au asumat rolul de ADULȚI, VITEJI ai Împărăției, și deja Isus îi avertizează că se află pe drumul ieșirii din Împărăție! În Împărăție nu poți rămâne sau crește decât în LOCUL destinat. Nu există un ALT LOC. Locul destinat acum nouă este cel de MICUȚI ai Împărăției. La învierea din morți vom rămâne dependenți desigur de Dumnezeu și în raport cu nemărginirea Lui vom rămâne micuți toată eternitatea. Dar în mod cert vom primi mai multe responsabilități și atribuții. Acum suntem, pentru o vreme mai prejos decât îngerii (vezi Evrei 2:6-9). Dar Adam era mai slăvit ca îngerii, iar noi vom fi mai presus de îngeri când vom ședea ca Mireasă a lui Hristos pe scaunul de domnie al Domnului. Acum însă, din pricina trupului decăzut, suntem mai prejos ca îngerii. Suntem MICUȚII Împărăției. Îngerii ne protejează pe noi, și nu noi pe îngeri. Îngerii se luptă cu lumile demonice în locurile cerești, și nu noi. Noi doar invocăm prin credință Numele lui Hristos, dar nu noi, ci îngerii poartă bătăliile în văzduh. Tot ei sunt implicați în fenomenele naturale (ploaie, cataclisme etc. – vezi Apoc. 8). Noi avem mai puține atribuții ca îngerii. Ei sunt tari în putere și slavă. În fața slavei îngerilor, apostolul Ioan cade la pământ pentru a i se închina (vezi Apoc. 19). Este foarte interesant de urmărit angiologia din cartea Apocalipsa. Dar și Evanghelia după Matei oferă o atenție deosebită îngerilor. Îi găsim și în Matei 18. E adevărat că din perspectiva

IDENTITĂȚII noastre în Hristos și a rolului semnificativ în planul lui Dumnezeu, suntem deja mai presus de îngeri. Dar ca slavă, putere, atribuții, suntem încă mai prejos de ei. Ei ne apără pe noi. Prin ei Domnul ne poartă de grijă. Noi nu ne putem împotrivi lumilor demonice, dar ei se luptă pentru noi cu lumile demonice. Noi suntem acum față de îngeri ca un copil al Regelui, moștenitor al tronului. Dar acum fiul Regelui e un copil, este un micuț. Supușii Regelui au grijă de el, și îl protejează. El acum chiar trebuie să asculte de instrucțiunile viitorilor lui supuși. Ca identitate este deasupra lor de pe acum, dar ca putere și atribuții este mai prejos de ei. Dar asta pentru un timp, căci va veni vremea când va crește și va fi uns ca Rege. Și atunci ca putere și ca atribuții va fi peste cei care l-au păzit atâta vreme. Evrei cap. 2 ne sugerează că prin întrupare Însuși Isus a fost pentru o vreme mai pe jos decât îngerii. Și pentru o vreme, nu doar El, ci și noi. Scriptura ne interzice să căutăm să intrăm în contact cu îngerii (vezi Col. 2), căci prin această căutate idolatră vom intra în contact cu îngerii răi și nu cu cei buni. Este însă fascinant să știm că suntem înconjurați de îngeri. Că fiecare din noi are îngeri păzitori. Noi suntem fiii Regelui care într-o bună zi vom ședea cu Regele pe scaunul de domnie. Atunci vom fi peste îngeri. Dar acum îngerii ne păzesc până vom crește mari. Și ne păzesc cu drag căci suntem fiii Regelui. Și ei sunt devotați Regelui care i-a creat. Să ne gândim la niște supuși loiali care își iubesc Regele, au grijă de fiii Săi și sunt gata să își dea viața pentru ei. Într-un mod asemănător se raportează acum îngerii la noi... Într-o bună zi, în curând, vom cunoaște pe acei îngeri prin care Dumnezeu ne-a păzit pas cu pas. Ei sunt prezenți clipă de clipă în jurul nostru. Noi nu știm nici măcar cum îi cheamă. Nu se simt frustrați. Ei înțeleg vremea, dar ei au fost alături de noi în toate bătăliile spirituale. Prin ei, Dumnezeu ne-a dat revelații din Scriptură, ne-a întărit prin vis, ne-a păzit de loviturile demonice, ne-a călăuzit... Ei ne cunosc așa de bine. Ei au mers pas cu pas. Și ei speră că vor duce la bun sfârșit slujba. Și când vom păși prin moarte sau prin venirea Domnului în slavă, în Împărăție, ei vor fi atât de bucuroși că și-au împlinit cu bine slujba și au păzit pe fiul Regelui până când acesta s-a făcut mare și șade pe tron alături de Rege! Și cu bucurie vor accepta să fie mai prejos decât noi în Împărăție. Căci nu ei, ci noi vom fi Mireasa Mielului! Și în acea zi îi vom cunoaște și noi pe cei prin care Domnul ne-a păzit. Și atunci le vom putea mulțumi.

Dragii mei îngeri, voi care ați fost trimiși de Tatăl meu de la conceperea mea în pântecul mamei să vegheați asupra mea, nu vă cunosc, dar știu că sunteți mereu lângă mine și că și prin voi, Tatăl Meu mă protejează. Acum nu ne este îngăduit să vorbim, să comunicăm, sau să avem părtașie. Doar prin revelație divină acest lucru e posibil, așa cum a fost cu Ioan când a primit revelația Apocalipsei. Dar aceste momente sunt hotărâte doar de Tatăl. Și nu cred, nu știu dacă în această viață Tatăl mi-a hotărât astfel de momente. Părtașia mea e cu El, rugăciunile mele sunt îndreptate către El, și chiar acum, mă adresez de fapt Lui, chiar dacă îmi imaginez că aș vorbi cu voi. Tată drag, spune-le îngerilor mei, de pe acum un mare mulțumesc din partea mea. Știu că nu a sosit încă vremea, dar Tu mă înveți să fiu recunoscător și vaselor prin care Tu lucrezi către viața mea. Căci Tu ești singura Sursă a tot ceea ce primesc frumos și bun. Iar Ție îți place să Te reverși prin diferite vase pe care să le prețuim. Și la fel cum le mulțumesc fraților prin care Tu mai adăpat, așa se cade să mulțumesc și îngerilor Tăi. Și pentru că eu nu pot face acest lucru, Te rog, fă-l Tu pentru mine. Și spune-le că Tu mă înveți ca de fiecare dată când îți spun mulțumesc

să mă gândesc și la aceia prin care Tu lucrezi pentru mine. Deci când vor auzi rugăciunile mele de mulțumire către Tine, să știe că îi voi avea și pe ei în gând. Căci așa se cade în Împărăția Ta. Nu știu ce înseamnă acest gând al meu în Împărăția Ta, dar cred că nu îi poate decât bucura. Tu nu ne îndemni să comunicăm cu îngerii, dar ne vorbești în Cuvântul Tău despre îngerii Tăi. Deci Tu VREI ca noi să știm de ei și de rolul lor. Puteai să ne ascunzi existența lor și că lucrezi și prin ei. Căci în cele din urmă Tu lucrezi și puteai lucra și fără ei către noi. Dar Tu vrei să știm că acum și aici lucrezi și prin ei pentru protecția noastră. Mulțumește-le deci din partea mea, și spune-le că în curând le voi putea mulțumi și eu.

Cunoașterea responsabilităților îngerilor, ne ajută să ne acceptăm statutul actual de MICUȚI ai Împărăției. Farmecul unui copil este tocmai faptul că este un copil. Dacă un copil s-ar comporta ca un adult, acest lucru ne-ar înfricoșa, și ar fi ceva sinistru. Rolul nostru în Împărăție este să fim MICUȚI, să fim BEBE. Un bebe aduce un farmec special într-o familie numeroasă. El nu trebuie să fie altceva decât BEBE, căci tocmai prin aceasta completează frumusețea și farmecul unei familii numeroase. Așa e și cu noi. Dacă noi ne acceptăm statutul de MICUȚI, rămânem frumoși, și prin acest PUȚIN Dumnezeu poate lucra cu puterea Sa nemărginită pentru împlinirea planurilor Sale, pentru ducerea Evangheliei la marginile pământului. Trebuie doar să rămânem micuți...

Iată ce ne promite apostolul Pavel în Romani 5:17:

- Dacă prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult *cei ce primesc* în toată plinătatea harul și darul neprihănitii, vor domni în viață prin acel unul singur care este Isus Hristos!

Singura noastră parte, singurul nostru jug este SĂ PRIMIM harul. Dar primirea harului începe și NU SE FINALIZEAZĂ la nașterea din nou! Primirea harului este un proces continuu care durează întreaga viață și întreaga eternitate! Harul se primește zilnic prin reînnoirea actului CREDINȚEI. Harul se primește doar din statutul de MICUȚ. În statutul de MICUȚ se rămâne și se crește doar prin credință. Și harul se primește în funcție de măsura credinței. Harul în Hristos este nelimitat. Măsura credinței noastre este cea care îl limitează în noi. Doar să primim prin credință. Să primim Cuvântul care ne schimbă, să primim mângâierile sfinte care ne țin în viață, să primim dragostea pe care Dumnezeu vrea să o reverse în noi către ceilalți, să primim faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca să umblăm în ele, să primim darurile pământești, să primim contextele de încercare care ne vor curăți inima, să primim iubirea Sa revărsată zilnic către noi prin minunate căi, să primim... Cu cât credem mai mult, cu atât rămânem mai mult în statutul de MICUȚ, și cu atât beneficiem mai mult de proviziile fără margini ale harului! Doar să primim prin credință Harul în toate dimensiunile Sale... Nimic mai mult, nimic mai puțin! Acesta e jugul cel bun și ușor al lui Hristos!

Pavel folosește în acest verset verbul A DOMNI. Observăm că în Romani 5-7 el folosește de mai multe ori verbul a DOMNI, și a STĂPĂNI. Nu este întâmplător. Primul Adam a primit

chemarea de a domni peste creație. Dar cel rău l-a amăgit, și prin Adam păcatul și moartea au domnit peste oameni și peste creație. Adam și-a pierdut tronul, și-a pierdut dreptul și puterea de a stăpâni peste creație. O parte din creație i-a devenit ostilă, și Adam a rămas un Rege înfricoșat și temător în propriul regat. Dar în Genesa 4, Dumnezeu folosește din nou verbul A STĂPÂNI, atunci când vorbește cu Cain: păcatul pânđește la ușă... dar tu SĂ ÎL STĂPÂNEȘTI. Adam și-a pierdut dreptul și puterea de a domni peste creație din pricina păcatului. Acum, după cădere, el este chemat să domnească asupra inimii sale, asupra păcatului din firea sa pământească. Aceasta este CALEA prin care el poate să recapete tronul. Dacă va învinge păcatul care i-a furat tronul, Dumnezeu îi va reda la învierea din morți autoritatea asupra creației. Dumnezeu îi promite lui Avraam că VA STĂPÂNI peste Canaan. Dar Avraam înțelege că acest lucru se va întâmpla nu în această viață, ci la învierea din morți, într-un pământ și cer nou (va completa mai târziu Isaia...). Dar cum rămâne cu DOMNIA în această viață? Prin puterea credinței, Avraam stăpânește păcatul din viața sa și domnește prin ascultare asupra vieții sale. Psalmii mesianici ne învață că Avraam va primi la învierea din morți stăpânire nu doar asupra Canaanului ci asupra întregii lumi (vezi Ps. 2:8, și Romani 4:13). În Hristos, Dumnezeu mărește ceea ce i-a promis inițial lui Avraam. Dumnezeu POATE da mai mult. El nu va da MAI PUȚIN, dar va DA MAI MULT. În nici un caz nu se abate de la promisiunea inițială căci nu îi dă doar Canaanul, ci Canaanul restaurat, și și tot pământul restaurat! În revelația Noului Legământ descoperim că cei răscumpărați vor forma Mireasa Fiului și vor șede pe scaunul de domnie al Domnului, domnind cu Hristos peste TOATE lucrurile. Adam domnea peste creație. Mireasa celui al doilea Adam va domni peste TOATE lucrurile! Dar între cele două etape avem această viață trecătoare. În această viață, cei credincioși sunt chemați să domnească prin Hristos asupra pământului inimii lor, asupra păcatului din viața lor. Sunt chemați să domnească prin ascultare de Domnul asupra firii pământești și asupra ispitelor și încercărilor vieții acesteia. E mult mai puțin ca în Eden și e și mai puțin față de ce va fi în curând. Acum suntem MICUȚII Împărăției. Pe de o parte, din pricina naturii noastre păcătoase, atât putem primi în această etapă de tranziție. Pe de altă parte pare și un test, un exercițiu al umilinței, al ascultării, o curățire de virusul edenic în care am dorit să domnim peste mai MULT decât a hotărât Domnul. Adam a dorit să domnească și peste pomul binelui și al răului, peste care doar Creatorul avea drept de domnie. Ca răspuns la acea răzvrătire, Dumnezeu ne propune un tratament terapeutic al domniei peste lucrurile mici. Nu ni se dă de fapt decât INIMA noastră peste care să domnim. Și această domnie nu e prin noi înșine ci prin primirea harului lui Hristos. E PUȚIN e adevărat. Față de ce a fost... și față de ceva va fi... e foarte puțin. Dar atât putem duce acum, și avem nevoie de acest proces de curățire și vindecare. Psalmul 8 în varianta masoretică menționează că omul a fost făcut cu puțin mai prejos decât Dumnezeu. Autorul are în vedere slava primului Adam din grădina Edenului, slavă care prefigurează slava Celui al doilea Adam înviat. Varianta Septuaginta (traducerea în greacă a Vechiului Testament) a psalmului surprinde o altă fațetă a planului lui Dumnezeu precizând: ai făcut pe om pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii... Este surprinsă astfel etapa de tranziție dintre slava Edenului și slava Noului Ierusalim. Psalmistul vede apoi pe OM, din nou ca în Eden, încununat cu slavă și cinste. Deci, el vede ca temporară perioada actuală când omul este mai

prejos decât îngerii. Psalmul acesta este unul mesianic, căci prin Mesia rasa umană va fi răscumpărată și readusă la slava pe care o avea vreodată. Prin întrupare, al doilea Adam, este făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii, ca după înviere să fie încununat cu slavă și cu cinste, și să recâștige tronul pierdut de Adam. Și din pricina morții Lui ispășitoare, în El este răscumpărată întreaga rasă umană. Toți cei ce cred în El vor recăpăta tronul pierdut de Adam. În Evrei cap. 2, autorul construiește pe varianta propusă de Septuaginta. Cele două variante de text (cel Masoretic și Septuaginta), nu se contrazic ci surprind două fațete distincte ale unui plan de răscumpărare atât de complex.

Isus ne spune în v. 3 cum putem intra în Împărăție, iar în v. 4 cum putem fi cel mai mare din Împărăție. Atât intrarea cât și răsplătirea maximă se obțin prin asumarea statutului de copil, de prunc, de MICUȚ. E adevărat că intrarea din v. 3 poate viza și finalitatea procesului mântuirii, și anume intrarea în slavă în Împărăție. Este clar că atât intrarea acum și aici în Împărăție, rămânerea în ea, intrarea finală în slavă, și răsplătirea finală, toate acestea depind de asumarea statutului de copil. Isus nu separă intrarea pe poartă, de umblarea pe cale, de răscumpărarea trupului și de răsplătirea eternă. El vede mântuirea ca pe un proces continuu îndreptat spre o finalitate eternă. Și dacă procesul nu e dus până la capăt, prezentul sau trecutul în credință este în van. A intra în Împărăție, a fi cel mai mare din Împărăție înseamnă deci și PREZENT și VIITOR!

Hristos răspunde deci la întrebarea: cine va fi cel mai mare în Împărăție? El chiar încurajează pe cei credincioși să își dorească să fie cât mai mari în Împărăție și să primească o răsplata cât mai mare! (vezi Matei 5:12, Matei 5:19, Matei 6:19-20). El ne învață că răsplata sfinților este diferențiată în funcție de credincioșia lor de pe pământ. De asemenea, El ne spune că răsplata din ceruri este atât de valoroasă, încât MERITĂ să îți dai toate silințele pentru a primi o răsplată cât mai mare. Răsplătirea eternă în Hristos este atât de valoroasă, încât merită să alergi după premiul alergării cerești (vezi Filipeni cap. 3). Visul lui Pavel nu era doar să se anevoiască până la capăt pentru a intra în Împărăția eternă. El dorea să primească răsplata maximă. Și pentru aceasta alerga ca un nebun, și făcea chiar mai mult decât îi cerea Dumnezeu! (vezi 1 Cor. 9). E adevărat că răsplata eternă era cu totul diferită de cum și-o imaginau ucenicii. Isus însă îi încurajează în ideea de a dori să fie cei mai mari în Împărăție. Le și corectează erorile, arătându-le calea, și astfel și natura răsplătirii. Dar reținem acum că Isus ne încurajează să nu ne mulțumim cu puțin, ci să țintim cât mai sus, la premiul alergării cerești, la răsplata maximă în Hristos, la a fi mare, cel mai mare în Împărăția cerurilor. O răsplată mai mare aduce și mai multă slavă Celui ce o dăruiește, dar și mai multă bucurie Celui ce o primește. Înseamnă o mai mare cunoaștere a Domnului, o mai profundă asemănare cu El, o mai profundă părtășie cu El, o mai mare capacitate de a iubi și a dăruia, o mai mare putere de a sluji spre lauda slavei Sale! Domnul rămâne în centru, dar cel răsplătit are parte de bucuria părtășiei cu Dumnezeu! Și Hristos este atât de valoros în Sine Însuși, încât și un STROP mai mult din El contează! Pentru un încă un STROP din Hristos înscris în tine pentru eternitate, merită să suferi toată viața aceasta! Dar Hristos nu ne cere să suferim toată viața pentru un strop din El, Ci pentru fiecare întristare ușoară

de o clipă pentru El din această viață, El ne dă din El Însuși o GREUTATE veșnică de slavă. El nu răsplătește o tonă de suferință cu un strop de slavă, ci un strop de suferință cu o tonă de slavă! El este generos!

Dar care este criteriul după care Hristos va răsplăti mai mult. Același unic criteriu: a fi ca un copil. Dar nu toți trebuie să fie ca niște copilași pentru a intra în Împărăție? Ba da! Înseamnă că toți vor fi la fel de mari în Împărăție și răsplățiți la fel? Nicidecum! Atunci cum se împacă cele două? Prin faptul că în asumarea statutului de copil se pot obține performanțe diferite! Deci a fi ca un copil nu se reduce la actul căinței de la nașterea din nou. Înseamnă un proces cu suișuri și coborâșuri, un proces continuu, dinamic, zilnic, cu alegeri ale credinței clipă de clipă. Deci, cu cât ești mai constant în statutul de copil, cu cât devii și mai copil, cu cât perseverezi în a rămâne un copil în pofida diferitelor situații de viață sau oferte seducătoare de a deveni adult... cu atât vei fi răsplătit mai mult. Cu cât perseverezi în credință pentru a te cufunda în singura poziție în care poți cere și primi harul (cea de copil), în această măsură vei fi mai mare în Împărăția cerurilor. Adevăratele acte de vitejie spirituală se definesc nu în afara noastră ci în lăuntru nostru. Adevărata minune la care trebuie să amuțim nu este că Marea Roșie s-a despărțit în fața toiagului lui Moise, ci că în inima lui Moise era o credință atât de mare și că Moise a rămas smerit, copil, în dependență de Domnul și după această minune care l-a înălțat. Toată bătălia lui Moise nu era în afara lui, ci în lăuntru lui. El nu se lupta cu Faraon, cu Marea Roșie, cu ostilitățile pustiei, cu răzvrătirile lui Israel. Lupta sa era în lăuntru. Acolo trebuia să domnească el prin har. Restul făcea Dumnezeu. Minunile din afara lui erau doar un rezultat firesc al victoriei din lăuntru. Cu cât în lăuntru perseverezi în a deveni un copil, cu atât vei primi mai mult har și prin tine se va dăruia și celorlalți! Căci harul e primit pentru a fi dat mai departe. Nu primim nici un dar doar pentru noi. Ci tot ce primim este și pentru ceilalți. Darul divin își atinge împlinirea în noi nu când îl primim ci doar când îl primim și îl dăm mai departe. Deci, în această viață actele de eroism ale credinței nu înseamnă a deveni cineva sau a face cât mai mult în afara ta, ci a rămâne și a crede în dimensiunea de copil în inima ta cât mai mult. Aici e cheia revărsării harului către noi, așa cum am comentat și în predica de pe munte, dacă vreți toată predica de pe munte este menită să aducă pe ascultători la statutul de copil pentru a putea primi harul. Creșterea spirituală înseamnă a deveni cât mai mic, a alerga mereu spre statutul de MICUȚ, a da cât mai multe juguri false jos, a renunța la cât mai multe responsabilități și atribuții pe care ni le asumăm noi înșine în mod greșit. Prin păcatul lui Adam, pe de o parte am pierdut o bună parte din atribuții, dar pe de altă parte, prin virusul îndumnezeirii ne-am asumat atribuții de Dumnezeu. Este ca și cum prin minciuna îndumnezeirii, ne-am așezat (în percepția noastră de sine), în locul lui Dumnezeu, și astfel ne-am încărcat cu toate atribuțiile divine și astfel, avem iluzia că deținem controlul, și ne simțim responsabili pentru fericirea noastră și a semenilor, pentru schimbarea noastră și a semenilor. Prin îndumnezeirea luciferică, am părăsit spațiul odihnei și am luat întreg Pământul în cârcă. Procesul maturizării spirituale este un proces în care din acest Pământ pe care îl ducem în spate, Duhul tot curăță, tot curăță... încă o minciună, încă un jug fals, încă o atribuție care este nu este a noastră... și tot așa, până jugul devine mai mic, mai mic, mai bun, mai ușor... până când peste umerii noștri rămâne doar responsabilitatea ca prim

CREDINȚĂ să primim TOTUL în dar! Și cu cât ne îndreptăm spre acel punct cu atât suntem MAI LIBERI și ne bucurăm mai mult de odihna lui Hristos! Dar din pricina moștenirii firii pământești, până la moarte, Duhul va mai avea de curățit minciuni și juguri false în noi.

Adam era mare. A dorit să fie MAI MARE! A râvnit la MAI MULT! Și a pierdut TOTUL! Fiul S-a făcut MIC, și a redevenit MARE! Noi suntem chemați să devenim cât mai mici, pentru a fi cât MAI MARI dincolo! Și urmând modelul lui Isus de a fi MICI, vom deveni MAI MARI ca Adam de altădată, vom ședea pe scaunul slavei la care a râvnit se pare Însuși Lucifer! În cele din urmă, Dumnezeu nu a avut NIMIC împotriva să primească pe scaunul Său de domnie și pe altcineva. Problema a fost legată de DRUMUL, de CALEA către acel loc. A fi ca Dumnezeu... atât Adam cât și Lucifer au râvnit acest lucru și l-au căutat pe calea neascultării și măririi de sine. Prin Biserica Sa, Dumnezeu ne arată că (în anumite limite desigur) e posibil să fii ca Dumnezeu... dar calea e alta... e calea ascultării și MICȘORĂRII de SINE. Doar cel care acceptă să fie pentru o vreme MICUȚUL Împărăției va primi stăpânire peste tot ce este creat!

Acceptând statutul de micuți ai Împărăției ne vom raporta corect la frații noștri. Pilda cu paiul și cu bârna și pilda cu neghina ne învață că răul și imperfecțiunile din afara noastră sunt principala sursă de defocalizare de la procesul rodirii interioare. Dacă nu ne smerim, dacă nu devenim copii și ne găsim împlinirea prin Tatăl nostru cel ceresc, FRAȚII de lângă noi vor fi o permanentă ispită. Căci ei sunt imperfecti. Dacă nu ne vom raporta corect la Dumnezeu, ne vom raporta greșit și la frați și imperfecțiunile lor. Lepădarea de sine se vede cel mai bine în relațiile cu frații. Lipsa lepădării de sine se vede cel mai bine tot în relațiile cu frații. Relațiile cu frații devin astfel oglinda lăuntrului nostru. Procesul rodirii credinței ucenicilor față de identitatea lui Isus ca Miel al lui Dumnezeu era pus în pericol din pricina nelepădării sinelui. Ei nu se considerau micuți ai Împărăției. Ei știau, ei puteau, ei Îi dădeau sfaturi lui Isus, ei Îl contraziceau, ei căutau împlinirea prin realizările din această lume. Aceasta era adevărata cauză a necredinței lor. Eul nezdrobot încă bloca procesul rodirii interioare. Dar ei nu erau conștienți de acest lucru. Și, onest vorbind, este dificil, dacă nu imposibil să vezi acest lucru înlăuntru tău. Capacitatea noastră de a sonda propriul lăuntru și propriile boli sufletești este limitată. De aceea, singura cale este ca Duhul să scoată la iveală aceste boli, prin simptomele bolii, prin manifestările VIZIBILE ale bolii. De fiecare dată aceste manifestări ne sperie, și am fi preferat să nu se manifeste niciodată. Dar boala oricum era înlăuntru. Și era permanentă. Ieșirea ei la iveală, chiar prin greșeli, nu ne face mai întinați, ci dimpotrivă, mai aproape de procesul curățirii bolii. Boala ucenicilor (mândria ascunsă a unui eu nezdrobot) a fost scoasă la iveală prin raportarea la anunțarea suferințelor lui Isus, și prin raportarea la frați. Raportarea la planurile Domnului care presupun suferință și pierdere, și pe care nu le înțelegem și intră în opoziție cu planurile noastre scot la iveală smerenia sau mândria noastră. Când Dumnezeu spune „NU”, iar toată rațiunea noastră spune „DA!” (sau invers), cum reacționăm? Cât timp ne ia să negociem cu Domnul? Cât timp încercăm ca și Petru să Îl convingem de înțelepciunea planului nostru? Am analizat aceste conflicte în cap. 16b-17. Iată acum că apare un nou context care scoate la iveală cât de mult sau

cât de puțin este zdrobit eul meu. E vorba de raportarea la FRAȚI, la greșelile lor (Petru este muștrățos de Hristos) sau la succesele lor (Petru e luat pe muntele schimbării la față).

Marea minciună în care trăim adesea este că ocolim echivalența din v. 5. Cât de clar ne spune Mântuitorul: *cine va primi un copilaș ca acesta în Numele Meu, Mă primește pe Mine*. Dar și reciproca e adevărată: *cine respinge unul din copilașii aceștia pe Mine Mă respinge*. Această ECHIVALENȚĂ șocantă este apoi reluată și dezvoltată în celebrul pasaj din Matei 25. Raportarea greșită la frați (care izvorăște dintr-un eu nezdrobot înaintea Tatălui) blochează procesul rodirii. Aceasta e marea lecție a cap.18. El adună deopotrivă Pilda semănătorului și Pilda neghinei. El ne arată cum raportarea greșită la neghina din frați blochează procesul rodirii Cuvântului despre Hristos în ogorul inimii noastre. Deci marea minciună este că noi diminuăm această echivalență: raportarea la Hristos = raportarea la frați, și raportarea la frați = raportarea la Hristos. Noi ne putem convinge pe noi înșine că Îl iubim pe Dumnezeu chiar dacă ne disprețuim frații, îi judecăm și suntem indiferenți față de ei, sau nu îi iertăm din toată inima. În delirul nostru religios ne convingem că Îl iubim pe Dumnezeu cel nevăzut CHIAR dacă suntem reci și distanți față de Micuții săi imperfecti de pe pământ. Minte noastră încearcă mereu să separe iubirea de Dumnezeu, și iubirea de frați. După un timp de creștere spirituală în Biserică mintea devine conștientă că nu poate separa iubirea de Dumnezeu de iubirea de frați. Dar tot mai încearcă ceva. Încearcă să nege raportul de ECHIVALENȚĂ. Cu alte cuvinte, accept că nu pot să mă laud că Îl iubesc pe Dumnezeu dacă îl urăsc pe fratele meu, dar în adâncul meu îmi construiesc convingerea că pe Dumnezeu Îl iubesc ceva mai mult decât îi iubesc pe frați. Cu alte cuvinte nu accept încă adevărul despre iubirea mea față de Dumnezeu care este cât se poate de clar oglindit în raportarea la frați, și poate fi formulat astfel: cât îți pasă de frați, cât arzi pentru ei, cât de mult îi prețuiești, accepți, ierți, slujești, EXACT LA FEL DE MULT (nici mai puțin și nici mai mult!) Îl iubești pe Domnul! Raportarea la frați nu ne dă o măsură aproximativă (sau puțin mai mică) față de iubirea noastră de Dumnezeu. Ci (și mă cutremur doar când scriu aceste rânduri!) ne dă o măsură perfect precisă față de credințioșia noastră față de Domnul. Avem anumite probleme nerezolvate cu frații dar venim înaintea Domnului și îi spunem: *Tu știi însă că eu Te iubesc! Tu știi că pe TINE Te iubesc. Da, Tu ești Perfect, dar frații mei nu. E logic să Te iubesc mai mult pe Tine, și mai puțin pe ei*. Dar Dumnezeul căruia îi adresăm această rugăciune nu este Dumnezeul revelat prin Hristos în Matei 18:5. Raportul de echivalență este afirmat cât se poate de clar. Decât să trăiești în tine însuși un delir religios că ești un mare iubitor de Dumnezeu, mai bine este să privești la relațiile cu TOȚI frații tăi și să accepți adevărul despre starea ta actuală cu Domnul. Căci doar dacă știm cât de bolnavi suntem putem căpăta șansă de însănătoșire. În mod bizar nu suntem alarmați de adevărul că ne iubim puțin frații, dar devenim totuși alarmați de adevărul că Îl iubim puțin pe Domnul. Trebuie să fii prea împietrit ca să nu te sperie adevărul că TU ÎL IUBEȘTI FOARTE PUȚIN PE DOMNUL. Căci, dacă ÎL IUBEȘTI PUȚIN PE DOMNUL, ești în mare pericol, ești cu adevărat un nimic (vezi 1 Cor. 13), și nimic nu contează, și restul e în van. Dar putem să Îl iubim mai mult pe Domnul doar după ce conștientizăm cât de puțin Îl iubim în prezent. Când vom accepta raportul de echivalență, autodiagnosticarea, alarmarea și schimbarea

noastră se va face mai rapid. Când conștientizarea puținei iubiri față de frați ne va ALARMA la fel de mult ca și conștientizarea puținei iubiri față de Dumnezeu, suntem pe drumul cel bun.

De ce acest raport de echivalență între Hristos și frații Săi? Hristos locuiește efectiv în micuții Împărăției, trăiește în ei, crește în ei, se identifică total cu ei în moarte și viață. Frații mei sunt Mireasa Lui, soția lui Hristos. Iar Biserica și Hristos sunt UNA, după cum trupul și capul formează un singur TOT indivizibil și inseparabil. Frații sunt comoara cea mai de preț a lui Hristos, sunt lumina ochilor Lui, sunt lauda Sa pentru veșnicie, sunt cei pentru care a murit! Ei reprezintă RAȚIUNEA suferințelor Sale eterne. Cum poți să Îl iubești deci pe Isus, să fii una cu el, fără a iubi și a deveni Una cu ce are mai de preț, cu Trupul Lui, cu Mireasa Sa? Contradicția este evidentă. Nu pot să privesc în ochii tăi, să spun că te iubesc, și în același timp, să batjocoresc trupul tău ciung, să râd de imperfecțiunile mâinilor tale, să rănesc cu neobrăzare picioarele tale bolnave. Hristos este Capul iar Biserica trupul, E mai mult decât o metaforă. Unitatea dintre Hristos și Biserică e MAI MARE ca unitatea dintre soț și soție, ca unitatea dintre cap și trup!!! Căci mereu adevărul oglindit de o metaforă e MAI MARE decât metafora însăși. Sfințenia de la Cortul întâlnirii era mai mică decât sfințenia lui Dumnezeu Însuși. Unitatea dintre Adam și Eva era mai mică decât unitatea din sânul Sfintei Treimi. Și tot așa. La fel e și cu metaforele care vorbesc despre Hristos și Biserică. Ele surprind doar o palidă imagine a adevăratei unități între Hristos și Biserică. Dumnezeu umple toate lucrurile. Prezența Sa este și în îngeri. Dar nu cum este în Biserică. Unitatea dintre Hristos și Biserică e mai mare decât cea dintre Hristos și îngeri. Biserica, și doar Biserica, reprezintă mireasa Sa, casa Sa pentru veșnicie!

Când accepți locul tău în Împărăție, statutul de micuț, începi să vezi adevărul despre Dumnezeu, despre tine însuși, dar și despre frați. Isus insistă pe valoarea fraților înaintea ochilor Lui. Astfel cine primește un frate, Îl primește pe Hristos însuși. Dar cine face rău unui frate, îi face rău lui Hristos însuși, și de aceea, pedeapsa este atât de mare. Cel mai mare rău pe care îl poți face unui frate este să fii pentru el un prilej de poticnire, de păcătuire. În original nu apare expresia *prilej de păcătuire*, și nici expresia *dacă va face să păcătuiască pe...* Apare însă același cuvânt pe care Isus îl adresează lui Petru în 16:23: Tu ești pentru Mine un **skandalon**. Deci e vorba de un singur termen. Acesta are următoarele sensuri:

- Cursă, capcană, piatră de poticnire, obstacol care face pe cineva să se smintească, prilej pentru a cădea în păcat, ceea ce te face să păcătuiești, scandal, sminteală, indignare, revoltă, fapt scandalos, revoltător.

Deci se pare că acest termen înseamnă mai degrabă sminteală, scandal. Contextul ne ghidează spre sensul de a face pe fratele tău să cadă în păcat, care cred că este o interpretare corectă a termenului. A fi skandalon pentru fratele tău înseamnă să fii ce a fost Petru pentru Hristos în cap.16. Petru a fost un vas prin care Satan a lucrat pentru a-l convinge pe Isus să dea înapoi, să nu accepte calea crucii, să nu facă voia lui Dumnezeu, să îl scoată din locul de ascultare de Tatăl și să se ghideze după înțelepciunea lumii de acum. Petru a devenit astfel pentru Isus, o cursă, o piatră care i-a stat în drum, un prilej de poticnire. A fi un prilej de poticnire

pentru fratele tău nu înseamnă un lucru mai puțin grav față de ce a făcut Petru. Căci între fratele meu și Hristos este un raport de echivalență. Din pricina valorii fratelui meu, faptul de a fi un prilej de păcătuire pentru el este ATÂT de grav și atât de aspru pedepsit. Hristos este extrem de aspru și sever. Vorbele Sale ne înspăimântă:

- Ar fi MAI de FOLOS să i se lege de gât o piatră de moară și să fie aruncat în adâncul mării.

Cuvintele Mântuitorului mă înspăimântă încât îmi este greu să le analizez, să le înțeleg sensul. Cum adică este mai de folos sau mai bine? Cu alte cuvinte, decât să devii pricină de poticnire pentru fratele tău, mai bine este să fii omorât, luat de pe acest pământ. De ce este MAI BINE? Din pricina pedepsei pe care o vei lua pentru că ai fost pricină de poticnire pentru fratele tău. Dar la ce pedeapsă se referă Isus? La cea de pe pământ sau la una eternă? Cred că Mântuitorul are în vedere pedeapsa eternă. Versetele 8-9 ne îndreaptă atenția către pedeapsa eternă. Cu alte cuvinte, un astfel de păcat este ATÂT de grav încât primește în iad o măsură de MÂNIE foarte MARE! Astfel, e mai bine pentru cineva din lume să moară ÎNAINTE de a face pe un MICUȚ să păcătuiască. Va ajunge tot în iad, dar pedeapsa va fi MULT MAI MICĂ dacă este din pricina necredinței, însă fără să fie prilej de păcătuire pentru un MICUȚ al Împărăției. Despre Iuda, Isus va spune în Matei 26:24:

- Negreșit, Fiul Omului Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!

Gravitatea păcatului direcționat împotriva lui Hristos și a micuților Săi este atât de mare încât, decât să îl comiți și să mori cu el neispășit, mai bine nu te naști deloc, mai bine mori de mic copil, mai bine mori și te duci în iad ÎNAINTE să-l fi comis.

Severitatea avertismentului din 18:6 mă sperie, căci îmi dau seama că am fost și eu prilej de păcătuire pentru frați. Dar și ei au fost pentru mine. Când le-am greșit, i-am provocat să păcătuiască, urându-mă și neiertându-mă. Le-am dat sfaturi greșite, direcții greșite, le-am prezentat adesea un Hristos ciuntit și o Evanghelie dezechilibrată. I-am lăsat prin neveghearea mea să facă anumite păcate. Am promovat legalismul prin modul meu de a fi. Și pot continua. Și oare nu voi mai fi prilej de păcătuire pentru frați? Oare am ajuns desăvârșit astfel încât niciodată să nu fiu un prilej de ispitire pentru frații mei? Oare voi ajunge vreodată la acel nivel de desăvârșire? Nicidecum! În fața standardelor absolute, mereu voi avea resturi, slăbiciuni, imperfecțiuni, care vor putea fi folosite de cel rău pentru a face pe frații mei să greșească. Căci doar dacă mă mâni pe un frate, oare nu îi stârnesc și lui mânia și-l fac astfel să păcătuiască? Când Hristos se referă la a fi prilej de păcătuire se referă la orice tip de păcat sau doar la acele păcate grave care efectiv distrug credința fraților mei? Să revenim la Matei 16. Comportamentul lui Petru față de Isus arată ce înseamnă să fii un prilej de păcătuire. Și ce a făcut Petru? Naiv, inconștient, a sfătuit „de bine” pe Isus. Nu l-a înjurat, nu l-a ispitit să fure, să comită o

înșelătorie, ci „doar” L-a descurajat să meargă pe drumul crucii. Doar prin faptul că iubesc lucruri din această lume și am așteptări nerealiste de la această lume, și trăiesc încă neînstrăinat de această lume, oare nu descurajez pe frații mei de la drumul crucii? Oare este mai puțin grav față de ce a făcut Petru? Nicidecum! În fața absolutelor divine, păcatul e păcat și e grav. Oricât de mic mi s-ar părea prilejul de păcătuire pe care l-am reprezentat față de fratele meu, el este în ochii lui Dumnezeu de o gravitate atât de mare, încât mă așteaptă o cumplită pedeapsă eternă... evident, dacă nu mă căiesc... aici e cheia! Ne aducem aminte de predica de pe munte, de modul în care Hristos operează cu absolutele divine. El ne arată răul în lumina absolutelor divine pentru a ne face disperați după har. Apoi, când suntem în har, ne arată înălțimea harului pentru a nu dispera în fața răului care încă se mai ține de noi. Căci Petru, deși a fost o pricină de păcătuire față de Hristos Însuși, într-un moment istoric de care depindea mântuirea noastră a tuturor, Mântuitorul nu i-a legat lui Petru o piatră de gât și nu l-a aruncat în mare. Nu ar fi fost mai bine sau de folos pentru Petru să moară înainte de a fi o pricină de poticnire față de Hristos. Căci a fost iertat și Hristos nu i-a mai adus aminte niciodată de acel lucru; l-a chemat după 6 zile la muntele schimbării la față, modelarea inimii sale a continuat, Petru a devenit apostol și temelia Bisericii și un model pentru toți credincioșii. Petru s-a căit, a primit harul. Și a fost iertat deplin. De aceea, mai binele din v.5 nu se referă la el, ci la LUME (vezi v.7), sau la cei care cad de la credință și ajung în iad (vezi v.8-9). Gravitatea păcatului rămâne, dar harul e mai mare decât păcatul. Harul iartă păcatul și deschide acel spațiu al dinamicii rodirii, în care nu sunt judecați după absolutele divine, ci după îngăduința harului. Petru se afla în acest spațiu al harului, în dinamica rodirii. Greșeala din cap.16 nu Îl face pe Hristos să îl lepede, nici să îi lege o piatră de gât și să îl arunce în mare, nici să blocheze procesul rodirii, nici să îl descalifice din funcția de apostol, nici să diminueze accesul la har și la transformare. Căci harul e imensurabil mai mare decât păcatul nostru, și acolo unde s-a înmulțit păcatul lui Petru, harul s-a înmulțit și mai mult, și procesul rodirii lui Petru a continuat. Petru s-a căit, s-a smerit, a revenit în autoritate față de Hristos. La fel stă și cu noi. În procesul rodirii vom face MULTE greșeli, gafe, fapte rușinoase și INEVITABIL vom fi adesea prilejuri de păcătuire față de frați. Dar dacă rămânem în dinamica rodirii, în spațiul harului, dacă ne căim degrab, nu persistăm în greșeală și căutăm vindecarea. Va fi ca și cum nu am greșit vreodată. Cât de mare e harul. Oare noi ne iertăm pe noi înșine la fel de profund cum ne iartă harul? Oare ne oferim nouă înșine la fel de mult har cum ne oferă Dumnezeu Însuși?

Da, Biserica e un spital. Suntem bolnavi, atât de bolnavi, imperfecti, neterminați, incompleți. Vom greși adesea. Frații ne vor greși adesea. Vom fi adesea prilejuri de păcătuire pentru frați. Dar dacă vom urma exemplul lui Petru de a ne căi, de ne recunoaște vina, de a accepta dinamica rodirii din spațiul rodirii, niciuna din greșelile noastre nu va putea deveni acea greșeală FATALĂ, de neiertat, absolut tragică, așa cum ne-ar sugera o interpretare greșită a v.18:6. Biserica e în spațiul harului. În cele din urmă, gloria Bisericii de pe pământ nu poate consta în perfecțiunea ei, ci în revărsarea continuă a harului peste imperfecțiunile din noi și dintre noi. Unitatea Bisericii nu se va putea realiza în veci dacă temelia unității constă în a nu ne mai greși deloc unii altora. Dar ea se poate realiza și Azi dacă ne vom cere iertare pentru

greșelile noastre și vom ierta greșelile greșiților noștri. Vai de lume și nu de Biserică din pricina prilejurilor de păcătuire. În spațiul harului, prilejurile inevitabile de păcătuire devin OPORTUNITĂȚI de creștere a harului. Greșeala lui Petru nu l-a oprit pe Hristos din drum, dar a deschis o nouă revărsare a harului dinspre Hristos înspre Petru. Greșelile mele (făcute în dinamica rodirii, în lupta spirituală, și nu într-o complacere nerușinată în păcat și nepocăință) sunt atenuate de grandoarea harului. Impactul lor asupra vieții mele și asupra fraților mei este ATENUAT de HAR. Cu alte cuvinte, Petru NU l-a putut opri pe Hristos din drum prin greșeala lui. Prin greșeala mea (în spațiul harului și în dinamica rodirii), eu nu voi putea bloca nici rodirea lui Hristos din mine, și nici rodirea lui Hristos din fratele meu. Greșeala mea rușinoasă nu poate fi fatală nici pentru mine, dar nici pentru fratele meu. Ea poate deveni tragică PENTRU MINE, doar DACĂ ies din spațiul rodirii și al harului, prin persistența încăpățânată și deliberată în păcat și prin refuzul de a mă căi. Și ea poate deveni TRAGICĂ și pentru fratele meu, dacă atât eu cât și el ieșim din spațiul harului. Nu e vorba de complacere, de transformarea harului în desfrânare în cele ce comentăm. Este înălțarea harului din dinamica rodirii inimii lui Petru, care e normalitatea din Biserica imperfectă a Domnului.

Dacă te aștepti că nu vei fi niciodată pricină de poticnire pentru celălalt, ești bolnav de mândrie. Dacă te aștepti ca cel mai apropiat de lângă tine să nu fie niciodată o pricină de păcătuire față de tine, ești bolnav în așteptări idolatre și ilegite. Satana te va lovi prin frații tăi. Și mai dureros, el va lovi prin tine în frații tăi. Cu siguranță că în procesul creșterii spirituale, el va lovi din ce în ce mai puțin prin mine în ei, dar să cred că DELOC, aș cădea în perfecționism. O mică neveghere, o mică ridicare de ton, un mic sfat pripit... cât de ușor poți fi pricină de păcătuire pentru fratele tău. Nu poți DELOC, dar poți prin creșterea în har să fii, din ce în ce mai puțin, pricină de păcătuire. Este cumplit de dureros să vezi cum Satan lucrează prin tine împotriva Trupului lui Hristos. Dar smerenia, căința, harul vindecă această durere. Dar este mai minunat să vezi cum harul atenuază impactul greșelilor tale asupra fraților tăi. Nu te teme de greșeli, ci rămâi în har, iată marea lecție despre care vorbim! A fi un micuț înseamnă a accepta că ai greșit și că vei mai greși. A te defini ca micuț înseamnă implicit să accepți că în procesul creșterii vei face multe greșeli. Acest lucru oferă o anumită îngăduință față de tine însuși. Dar știi că această îngăduință se datorează, nu sfidării absolutelor divine, ci harului care acoperă mereu restul dintre ceea ce ești și ceea ce ar trebui să fii.

Astfel, privesc propriile mele greșeli prin două lentile. Prima lentilă este lentila absolutelor divine. Cea mai mică mânie este vrednică de moartea eternă, este o înșelare a Mirelui, este o sfidare a Creatorului. Dar Hristos a murit pentru acest păcat, mi-a dat neprihănirea Sa în dar, și acum sunt ascuns în El într-un spațiu al harului, al dinamicii rodirii în care este îngăduință față de greșelile mele. Astfel, prin cea de-a doua lentilă, pot privi la propria mea greșeală și ca la pozna unui copilăș căruia nu i se leagă de părinte o piatră de moară de gât pentru a fi aruncat în mare. Aceeași greșeală o văd ca un păcat de moarte, dar și ca o pozna într-un proces continuu de învățare, în care schimbările se fac în timp și în care tot ce învăț este practic din greșeli. Dezechilibrul apare fie când folosesc prea mult doar una din lentile, sau când accentuez una din

lentile atunci când este nevoie să accentuez pe cealaltă. La ce mă refer în cea de-a doua situație? E vorba de valsul harului. Voi explica. Când am studiat Ispitițiile, am subliniat că atacul asupra identității noastre este cel mai cumplit atac. Acest atac poate să se manifeste, fie prin denigrarea ființei noastre (glasul lui Rabșache), fie prin exaltarea sinelui nostru (glasul scrisorii din Babilon). Tabloul cu Ezechia și împresurarea Babilonului ne descoperă cele două tipuri de atacuri asupra identității slujitorului lui Dumnezeu. Rabșache ne va aduce aminte de greșelile noastre, de căderile noastre, de groapa unde am ajuns prin propriile decizii, va contesta și ce am ales bine, va spune clar că nu mai este nici o șansă pentru noi, și că Însuși Dumnezeu s-a depărtat de noi, și nu ne va ajuta. Apare aici disprețul de sine, autoculpabilizarea, îndoiala cu privire la iubirea lui Dumnezeu față de noi, față de valoarea noastră înaintea Sa. Suntem un nimeni, un nimic, un nimic lepădat de Dumnezeu Însuși. Acest glas ne paralizează, ne distruge entuziasmul, bucuria de a fi, de a spera, de a sluji. Ne îndepărtează de semeni, ne îndeamnă la autoizolare. Ne fură curajul de a ne implica în lucrare. Cine ești tu să faci ceva pentru Domnul? Ce poți face tu pentru Biserica Sa? Și o mulțime de gânduri de acest tip. Dar există și scrisoarea din Babilon, care ne va spune ce grozav suntem noi, ce mult ne-am schimbat, că suntem mai spirituali ca ceilalți, ce frumos lucrează Dumnezeu prin noi, că avem un rol atât de important, chiar indispensabil în planul Său, că suntem grozavi, minunați, și suntem plini de înțelepciune și putere, de neatins, invulnerabili. Acest glas va atribui bunătății și puterii noastre biruințele din viața noastră. Ne va lăuda, ne va înălța, ne va mângâia, ne va face să ne simțim bine, bucuroși de noi înșine, plini de pace. Dumnezeu nu va fi negat, dar în mod subtil accentul va fi pus pe noi înșine și rolul nostru mai mult decât se cade. Ambele glasuri au elemente de adevăr. E adevărat că sunt un nimeni, și este adevărat că am un rol semnificativ în planul lui Dumnezeu. Dar echilibrul identității mele se menține când mă definesc simultan în lumina ambelor adevăruri. Cel rău vrea să încline balanța percepției de sine fie spre disprețul de sine, fie spre glorificarea de sine. Evit atât una cât și cealaltă când balanța este în echilibru. Și aici e înțelepciunea. În perioadele de pace să privesc spre ambele aspecte ale identității mele:

1. cel dintâi păcătos, vrednic de iad, plin de boli lăuntrice, vulnerabil, fără putere;

2. Alb ca neaua, răscumpărat în Hristos, așezat în procesul dinamic al transformării, vindecat deja de multe boli, cu un rol semnificativ în planul lui Dumnezeu, păzit și iubit de Dumnezeu Însuși.

În perioadele când mă atacă Rabșache, să privesc mai mult spre punctul (2), iar în perioadele în care mă atacă Scrisoarea Babilonului să privesc mai mult spre punctul (1). Acesta este valsul harului. Mă înclin în direcția opusă atacului pentru a menține echilibrul identității mele în Hristos. Iată ce ne învață Pavel și Iacov despre acest vals:

- Căci robul chemat în Domnul, este un slobozit al Domnului. Tot așa, cel slobod, care a fost chemat, este un rob al lui Hristos. (1 Cor.7:22)

- Fratele într-o stare de jos să se laude cu înălțarea lui. Bogatul, dimpotrivă, să se laude cu smerirea lui: căci va trece ca floarea ierbii. (Iacov 1:9-10)

Când ești rob deci, gândește-te că ești slobod în Hristos. Când ești slobod, gândește-te că ești rob al lui Hristos. Când ești sărac, gândește-te că ești bogat în Hristos. Când ești bogat, gândește-te că ești un fir de praf efemer care nu va putea lua cu el nimic din lumea aceasta. Sunt multe domenii strâns legate de identitatea noastră care au nevoie de echilibru. Secretul este valsul harului. Înclină percepția de sine în direcția opusă atacului asupra identității tale pentru a menține echilibrul. Când cel rău te laudă, privește spre păcatele și căderile tale. Când cel rău îți aduce neconținut înaintea ochilor păcatele tale, privește spre neprihănirea perfectă primită în dar prin harul lui Hristos. Când cel rău își ațintește privirea spre victoriile tale, privește spre căderile tale. Când cel rău îți ațintește privirea spre bolile tale, privește spre vindecările deja făcute în tine de Duhul Sfânt. Și tot așa. Acesta e valsul harului. Îmi aduc aminte de o ilustrație dintr-un film. Pentru a ajunge la o comoară ascunsă, personajul principal trebuie să treacă printr-o încăpere capcană în care ies din ambii pereți tot felul de lame de cuțit lungi care îl pot străpunge. Lamele ies și intru înapoi în perete pe tot parcursul camerei. Dar este un ritm. Ritmul este unul de vals. Dacă parcurgi camera în ritmul valsului, treci printre cuțite fără ca ele să te atingă. De fapt, cel mai bine este să nu privești la cuțite, ci să închizi ochii și să urmărești ritmul și pașii de vals. La fel e cu valsul harului. Privirea noastră nu trebuie să fie ațintită la atacurile asupra identității noastre, ci la harul lui Hristos definit corect (ambele lentile!!!) și să urmărim ritmul Duhului care ne va ghida înspre ce parte să ne înclinăm atenția.

A trăi prin har înseamnă ca pentru același păcat pe de o parte să știi să plângi cu amar, iar pe de altă parte să-l privești cu îngăduință, zâmbind, ca la căderea din picioare a unui copilăș atunci când învață să meargă. Ferice de cine folosește cu înțelepciune ambele lentile asupra greșelilor personale și ale semenilor.

Discursul Mântuitorului continuă. El trece de la sublinierea pericolului de a fi pricină de poticnire pentru CELĂLALT (v.6-7), la sublinierea pericolului de a păcătui (v.8-9). Ce legătură să fie între cele două? Măcar trei legături:

- De obicei ajung să fiu pricină de păcătuire pentru fratele meu DUPĂ ce păcatul a intrat DEJA în viața mea. Deci, dacă veghez asupra vieții mele ca păcatul să nu intre, atunci implicit veghez și ca să nu fiu pricină de păcătuire pentru frați.
- Dacă mă complac în păcat, ies din spațiul harului, și atunci sunt pedepsit odată cu lumea. Și atunci, momentele în care am fost pricină de poticnire în trecut față de frați, și care au fost atenuate și acoperite de spațiul harului, mă vor condamna acum înaintea absolutelor divine, pentru că am ieșit din spațiul harului.

Mântuitorul ne explică un lucru important în versetul 7: nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire. Cu alte cuvinte ele sunt ca un dat. Ele vor veni. De ce NU SE POATE? Pe de o parte, pentru că în lume domnește păcatul. Acolo unde se înfăptuiește păcatul, apar și pricinile de

păcătuiere. În cele din urmă, orice păcat aduce cu sine și o pricină de păcătuiere pentru ceilalți. Păcatul meu nu mă poate afecta doar pe mine. Afectează și pe ceilalți. Suntem legați unii de alții. Deci, pentru că păcatul domnește în lume și pentru că până la învierea din morți, el se va manifesta prin firea pământească într-o formă sau alta și în Biserică, nu se poate să nu vină mereu, constant și pricini de păcătuiere! Dar nu doar atât. Ele sunt necesare, pentru cernerea noastră, pentru testarea noastră, pentru curățirea noastră. Ele au un rol formativ pentru cel credincios. Dar, chiar dacă prin prilejul de păcătuiere adus de prigonitorul care mă urăște, Dumnezeu m-a modelat și curățit, vai de cel prin care a venit acel prilej de păcătuiere. Dacă nu se căiește, la judecată va primi o pedeapsă inimaginabil de mare pentru acel moment în care cel rău m-a atacat prin el. Ar fi fost mai bine pentru el să moară ÎNAINTE ca să fie folosit de cel rău pentru a ataca credința în Hristos din inima mea.

Mă opresc și privesc înlăuntrul meu, spre trecutul meu. Privesc la momentele despre care am conștientizat că am fost pricină de păcătuiere. Dar oare cât de dese sunt momentele pe care nu le-am conștientizat? Oare de câte ori, naiv și bineintenționat ca Petru, am dat fraților mei o direcție opusă față de voia lui Dumnezeu în legătură cu viața lor? În acele momente, nici nu mi-am dat seama. Nici nu mi-am cerut iertare. M-am culcat liniștit, chiar mulțumit că am trăit o zi frumoasă cu Domnul, departe de păcate mari. Dar în spatele cortinei era Hristos. El a spus Tatălui: Iartă-l de acest mare păcat, căci am murit și pentru acest păcat. În spatele corintei era și Duhul Sfânt care s-a luptat cu putere să nimicească sămânța diavolului semănată prin mine în inima fratelui meu. Și Duhul s-a trudit, a readus pe fratele meu pe direcția cea bună, l-a vindecat, și i-a scos sămânța din inimă. O, Doamne, dacă am ști cât de mult ni s-a iertat! Când vom ajunge la capăt, și Tu ne vei arăta cât de MULT RĂU s-a făcut prin noi în Biserică și lume, și cum harul tău ne-a iertat, a atenuat consecințele răului produs de noi, a vindecat poate în ani de zile rănilile făcute de neveghearea noastră în inimile fraților... și noi nici măcar nu am știut, nici măcar nu am spus un „Iartă-mă”, sau un „Mulțumesc!”. Noi am adormit liniștiți, și ne-am înfățișat bucuroși la Templu stând în picioare și bucurându-ne că nu am fost ca acei frați care și-au mânjit dosarul cu păcate mari, rușinoase, vizibile. O, iartă-ne, Doamne! Ai milă de noi! Iartă-mă pentru multele păcate pe care nu le cunosc! Iartă-mă pentru toate semințele răului pe care diavolul le-a semănat în inimile fraților mei prin nevegheările mele. Iartă-mă pentru rănilile și pagubele produse în adâncul inimii fraților mei pe care nu le-am conștientizat. Stau cu fața la pământ în fața Ta. Mă bat cu pumnul în piept. Îmi înghit lacrimile și suspinările. Și nu îndrăznesc să privesc în sus. Inima poate rosti doar aceste cuvinte. Ai milă de mine, păcătosul!

Bine spune Pavel în 2 Cor cap.5, că toți cei credincioși se vor înfățișa înaintea scaunului Tău de judecată și vor primi RĂSPLATA nu doar pentru binele făcut, ci și DUPĂ RĂUL făcut. Chemarea nu este doar să facem mult bine Bisericii Tale, ci și cât mai puțin RĂU. Oare câte sfaturi greșite, predici dezechilibrate am rostit? Oare de câte ori nu m-am grăbit să îmi dau cu părerea în lucrurile pe care nu le cunoșteam? Și atunci, ce este de făcut? Să nu mai fac nimic, pentru că oricum voi face și rău? Dar dacă nu fac nimic pentru Biserica Ta, atunci chiar prin aceasta fac un și mai mare rău. Și atunci? Două lucruri mă ajută să continui slujirea în Biserica

Ta. Primul este să te **IMPLOR** cu lacrimi fierbinți în fiecare dimineață, în fiecare clipă, înaintea fiecărui sfat, înainte fiecărui grup de casă, înaintea fiecărei predici sau conferințe, ca prin Duhul Tău Cel sfânt să îmi dai atunci și acolo de sus Lumina de care am nevoie și pe care nu o găsesc în mine, pentru a ști ce să spun și cum să spun... Și apoi, după fiecare predică, sfat, slujire, să cad la picioarele Tale și să îți spun: Iartă, Doamne, răul manifestat prin accentele mele greșite, prin ce este încă fals și dezechilibrat în învățătura pe care o dau! Iartă și atenuează impactul cu harul Tău nemărginit. Toată nădejdea mea este doar în îndurările Tale fără margini. Doar aceste îndurări îmi dau curajul să continui slujirea în Biserica Ta. Nu vreau să mă opresc, și nici să disper. Înaintezi liniștit. Dar nu vreau ca liniștea aceasta să izvorască din ignoranță și din încredere în mine, ci din cunoașterea îndurării Tale fără margini față de noi, care se revarsă peste noi clipă de clipă. Cât de mult mi-ai iertat, și cât de **MULT** îmi ierți! De aceea, te voi iubi mult!

18:10-14 – Pilda cu oaia răătăcită

În original nu apare **SĂ NU DEFĂIMAȚI**, ci să **NU DISPREȚUIȚI**. Pasajul are în vedere atitudinea ascunsă a inimii față de frați. De fapt, de la 18:10-35, Mântuitorul ne vorbește despre reacția duhovnicească la **IMPERFECȚIUNILE** și greșelile din frații noștri. Când te definești ca **MICUȚ** al Împărăției descoperi valoarea ta înaintea Tatălui și te eliberezi de cursa afirmării de sine în care **CELĂLALT** este un dușman, o permanentă amenințare. Și descoperi **APOI** și valoarea celuilalt înaintea Tatălui. Celălalt nu mai este o amenințare, ci o mare comoară pentru care merită să îți dai și viața. Prima grijă este să nu fii pricină de păcătuire pentru fratele tău. El este atât de valoros înaintea Tatălui încât a-l împinge spre păcat pare a fi cel mai cumplit păcat posibil! Dar dacă fratele meu este prin greșelile și imperfecțiunile lui pricină de poticnire pentru mine? Atunci, ce este de făcut? Spre aceste întrebări se îndreaptă a doua parte a capitoului 18. Și răspunsul este surprinzător: când fratele tău devine pricină de păcătuire pentru tine, grija ta este să nu devii tu prin reacția ta pricină de păcătuire pentru el! Întâlnirea cu greșeala fratelui este un test. Mântuitorul aruncă mingea în terenul inimii noastre și nu la frate. Când fratele tău este pricină de păcătuire pentru tine, ai grijă să nu devii și tu o pricină de păcătuire pentru el. Ai grijă ca prin reacția ta să nu-l cufunzi și mai mult în păcat. În cele din urmă, când el îți greșește, el este în pericol. Atunci trebuie să îl iubești mai mult, să îi oferi mai multă grijă și atenție. Când el își greșește, în primul rând el este în pericol. Nu e vorba deci despre tine, ci în primul rând despre salvarea lui. El este cel bolnav. Tu puțin mai sănătos. În această ecuație, responsabilitatea mai mare este a ta și nu a lui. Vom reveni la aceste adevăruri tulburătoare. Isus ne propune următoarele răspunsuri la imperfecțiunile și greșelile fraților:

- Să nu disprețuim.
- Să urmărim recuperarea și vindecarea lor privind la inima Tatălui.
- Să muștrăm în dragoste, spre recuperare.
- Să iertăm nelimitat.

Prima ispită când ne întâlnim cu imperfecțiunile fraților noștri este disprețul. Biserica este un spital. Drept vorbind, în noi și în frații noștri sunt multe motive vrednice de dispreț. Sunt multe zone în care nu am rodit, există dualitate, fățarnicie, acte de mândrie, deliruri religioase etc. În lumina standardelor divine (la care avem acces după nașterea din nou prin Duhul Sfânt) vedem multe lucruri vrednice de dispreț la frații noștri. E adevărat că le vedem mai ușor în afara noastră și mai greu înăuntrul nostru, și aceasta e una din rădăcinile problemei. Dar adevărul este că în Biserica lui Hristos sunt și vor fi lucruri vrednice de dispreț. Dar Hristos ne spune să nu disprețuim pe frații noștri. Atenție, înainte de a analiza situația în care fratele ne greșește, Isus abordează raportarea noastră generală la frați și incriminează disprețul. Perioada de interacțiune cu fratele meu imperfect ÎNAINTE de a păcătui împotriva mea va pune temelia reacției mele față de el în momentul când îmi va greși. Deci, interacționez cu un frate. El nu îmi greșește mie, dar are imperfecțiuni pe care le văd foarte bine. Dacă îl disprețuiesc, atunci implicit îi scad din valoare înaintea ochilor mei. Prin dispreț, el devine mai puțin valoros pentru mine și pentru Împărăție. În cele din urmă, Împărăția se poate lipsi de un frate atât de găunos. Poate chiar va fi mai multă liniște în Împărăție fără el. Eu nu formulez aceste propoziții, dar ele se formulează implicit, automat, atunci când judec și disprețuiesc pe fratele meu din pricina imperfecțiunilor reale din el. Dar astfel mă pregătesc să devin o pricină de cădere pentru el în situația când îmi va greși sau va avea o cădere spirituală mai gravă. Când un frate îmi greșește sau păcătuiește, marea întrebare este: ce pot face pentru a-l recupera? Dar îmi pun această întrebare dacă cred în valoarea inestimabilă a fratelui. Dar dacă prin disprețul ascuns al inimii în interacțiunile cu el în Biserică l-am definit a fi MAI PUȚIN VALOROS pentru Împărăție, atunci, în momentul greșelii lui voi fi preocupat de altceva. Dacă mi-a greșit mie, voi fi preocupat cum să îmi fac dreptate. Dacă a făcut un păcat rușinos, voi simți mai degrabă o ușurare dacă el ar fi îndepărtat de comunitatea sfinților. Deci esența problemei este percepția inimii mele față de valoarea fratelui meu. Mântuitorul îmi arată că disprețul ascuns al inimii (acel dispreț nemanifestat prin bârfă sau prin reacții răutăcioase la adresa fratelui) devalorizează pe fratele meu în ochii mei. Acest lucru nu se vede. Dar va ieși la iveală când fratele în cauză va cădea într-o criză spirituală sau îmi va greși chiar mie. Atenție deci la disprețul ascuns al inimii. Atenție la tresăririle inimii față de imperfecțiunile reale ale fraților mei.

Cum poate fi învins disprețul acesta ascuns și aparent inofensiv? Există o eroare fundamentală de interpretare, și anume: care este sursa valorii aproapelui meu? Sursa valorii sale se regăsește în nivelul rodirii sale, în performanțele sale spirituale, în implicarea sa în slujire în Biserică, în capacitățile sale intelectuale și spirituale, în frumusețea sa ca OM, sau în ceea ce reprezintă el în ochii Celui ce l-a creat și răscumpărat? Fratele meu are o valoare intrinsecă care nu poate fi diminuată sau umbrită de imperfecțiunile și greșelile sale. Această valoare este un dat și valoarea este infinită. Și este ACEEAȘI pentru TOȚI frații, indiferent de diferitele niveluri de rodire din Biserică. Curvarul din Corint era înaintea Mântuitorului la fel de valoros ca apostolul Pavel. Sufletul Mântuitorului s-a întristat la fel de mult la căderea curvarului din Corint cum ar fi

fost față de o cădere a apostolului Pavel. Hristos nu are măsuri diferite pentru fiecare din noi. El, Păstorul cel bun, s-a ridicat să caute oaia rătăcită reprezentată de curvarul din Corint cu aceeași disperare, pasiune, speranță, cu care ar fi căutat recuperarea apostolului Pavel. Aceasta este inima Tatălui. Fiul Omului a venit să mântuiască ce era pierdut, iar voia Tatălui este să nu piară NICIUNUL din acești MICUȚI. Aici este cheia: nu este voia Tatălui să piară NICI MĂCAR UNUL din acești MICUȚI. Pentru El, toți MICUȚII sunt LA FEL de valoroși și importanți. Este adevărat că prin căderea apostolului Pavel, diavolul ar fi lovit în Biserică mai mult decât a făcut-o prin căderea curvarului din Corint... dar aceasta este o altă poveste. Din perspectiva lui Dumnezeu, pierderea ar fi fost la fel de mare, căci amândoi erau la fel de valoroși înaintea Lui. Problema noastră este că îi clasificăm pe frații în: frați foarte valoroși, valoroși, mai puțin valoroși. Dacă frații foarte valoroși cad în păcat, atunci ARDEM. Dar dacă se întâmplă să cadă unul din cei mai puțin valoroși, stăm foarte liniștiți. În cele din urmă, Biserica se poate lipsi de ei. Lucrarea merge înainte și fără ei. Ba poate va merge și mai bine fără ei. Descoperim o altă rădăcină a problemei: lucrarea în ansamblul ei, devine mai importantă decât mădularele care o formează, întregul devine mai important ca celulele care o formează, după cum, de dragul societății în ansamblu, se calcă în picioare drepturile cetățenilor care o formează. Ce se întâmplă de fapt? Ne aducem aminte de întrebarea : cine este mai mare? Când nevoia de semnificație încerc să mi-o împlinesc prin lucrarea mea din Împărăție, îmi doresc ca această lucrare să fie una de succes. Îmi doresc să aibă un succes vizibil care să poată fi laudat și apreciat cu ochiul liber. Și atunci, unii frați devin mai valoroși, și alții mai puțin valoroși. Preocuparea mea este pentru lucrarea în ansamblu și nu pentru fiecare micuț în parte, căci lucrarea în ansamblul ei îmi împlinește nevoia de semnificație și prin aspectul ei global, eu mă simt bine în fața oglinzii și sunt înălțat înaintea celorlalți lucrători din alte Biserici. Și atunci mă interesează aspectul global al Bisericii mai mult decât fiecare mădular în parte. Ba mai mult, unele mădulare, prin bolile lor evidente, strică imaginea bună a ansamblului. De aceea, dacă ele părăsesc Biserica nu doar că nu disper, dar în sinea mea mă simt ușurat, chiar mă bucur. Lucrarea mea, Biserica mea, va fi mai liniștită, și mai curată. Va arăta mai bine. Voi fi mai împlinit. Voi primi mai multe laude. Mântuitorul știa că acesta era spiritul care va hăitui inima tuturor păstorilor și lucrătorilor din Biserică, de aceea insistă pe a nu disprețui pe nimeni, și pentru a arde pentru salvarea FIECĂRUIA!

Reacția inimii tale față de căderea celui mai bolnav și problematic frate din Biserică, care de altfel ți-a făcut și mult rău denigrându-te și bârfindu-te, îți va arăta pe unde ești cu adevărat. Modelul este Hristos Însuși, Marele Păstor. Reacția inimii Sale față de Iuda este standardul spre care trebuie să tindem. Hristos se tulbură pentru Iuda și face eforturi disperate pentru a-l aduce acasă. Am comentat în alte contexte reacțiile lui Isus față de Iuda. Iuda era oaia din turmă de care oricine ar fi vrut să se lipsească. Dar pentru această oaie, Isus le lasă pe celelalte 99 și se duce în căutarea ei. Printre evrei erau mulți păstori. Adevărații păstori se atașau de oi. Puneau nume la fiecare oaie. Pentru ei nu era vorba de o turmă, ci de mai multe oi. Ei știau despre fiecare oaie când s-a născut, ce elemente caracteristice are, cum o cheamă. El le putea deosebi una de alta. Și cu adevărat, un adevărat păstor le lăsa pe celelalte 99 și căuta oaia pierdută. Și de obicei, oaia

care se rătăcea nu era cea mai grasă, cea mai frumoasă. Adesea era una bolnavă, una mică și pricăjită. Dar păstorul le lasă pe celelalte 99 pentru a o căuta pe cea pierdută. Și aici este o mare taină: nu doar că cea pierdută nu este mai puțin valoroasă decât celelalte 99, ci ea parcă devine în acel moment MAI VALOROASĂ decât fiecare din celelalte 99, ba chiar mai valoroasă decât toate celelalte 99 la un loc! Despre ce să fie vorba? Cele 99 sunt în siguranță, în staul. Dar cea rătăcită este în PERICOL să piară pentru totdeauna. Dacă o găsește un LUP, ea se va pierde pentru totdeauna. De aceea, în acele clipe, acestei oi i se acordă o ATENȚIE MAI SPECIALĂ decât celorlalte 99 la un loc. Căci ea, și nu cele 99 sunt în pericol. Și dacă se întâmplă să o găsească, adevărat vă spun, că are mai multă bucurie de ea decât de cele 99 care nu se rătăciseră. Dacă așa reacționează un păstor față de oile sale, oare cum ar reacționa un părinte față de copiii lui? Nu ar lăsa acasă pe cei trei, pentru a-l căuta pe al patrulea care s-a pierdut? Și vorbim despre păstori cu inima decăzută, și părinți care sunt răi în esența lor. Dar oare cum reacționează inima Celui care ne-a creat și apoi ne-a făcut una cu El în Hristos, inima Celui ce este iubire fără margini, inima Celui ce iubește în mod absolut? Metafora, comparația, cât de înaltă ar fi ea, nu poate surprinde decât o palidă sclipire din adevărul pe care îl reliefează. Mântuitorul ne spune TOT AȘA în v.14, dar acest TOT AȘA înseamnă de fapt: cu mult mai mult, INFINIT MAI MULT nu este voia Tatălui vostru cel din ceruri să piară unul măcar din acești micuți.

Cine definește ce este valoros sau nu? Iată întrebarea. Care sunt criteriile autentice care definesc valoarea? Dacă sunt mândru, dacă nu accept locul de MICUȚ; dacă ei stau pe scaunul de domnie, atunci eu sunt Dumnezeu, și eu definesc ce este valoros după criteriile mele subiective. Dar dacă sunt micuț, cobor de pe tron, și-l las pe Dumnezeu să definească înaintea ochilor mei ce este valoros și ce nu este. Și El îmi va arăta valoarea inestimabilă a oricărui frate, oricât de imperfect ar fi el. Sursa valorii este Dumnezeu Însuși. Valoarea omului devine astfel un dat existențial, devine intrinsecă, inalienabilă, și invariabilă. Ești valoros prin simplul fapt că exiști, și această valoare nu poate fi umbrită sau diminuată absolut deloc cu absolut nimic. Oricât de multe păcate ai face, valoarea ta rămâne aceeași. Dar nici să crești valoarea nu poți. Nu devii mai valoros prin fapte bune. Valoarea ta este oricum infinită. Nu poți crește valoarea de sine, pentru că ea este deja eternă și infinită. Cel care te-a creat te iubește ca pe El Însuși! Mai mult nu se poate! Să devenim micuți, pentru a ne vedea pe noi înșine și pe frații noștri prin ochii cerului. Percepția de sine și percepția celuilalt îți arată cu claritate în ce măsură îți păstrezi locul și te cufunzi în locul tău din Împărăție, acela de MICUȚ. Dacă într-o firmă, nimeni nu este de neînlocuit, în Împărăția cerurilor nimeni nu poate fi înlocuit. Pentru că nu este vorba de ansamblul lucrării, de Împărăția Însăși, (care ORICUM NU SE CLATINĂ, căci este în mâinile lui Dumnezeu !!!), ci este vorba de fiecare în parte. Dacă cineva cade, dar Biserica merge înainte, nu este un succes, nu este vorba de o victorie. Căderea fratelui nu devine mai mică, prin faptul că ceilalți frați rămân în staul. Când oaia pierdută este mâncată de lup, atunci este doar înfrângere, doar jale, doar tristețe. Nu e pierdută doar o bătălie. Nu e afectată doar o părticică din ansamblu. Atunci este pierdut totul. Atunci războiul acela e pierdut. Atunci este o tragedie și atât. Atunci s-a pierdut totul, și nu există nimic care să poată în sine înveseli puțin atmosfera. Atunci, e vremea plânsului, atunci e vremea jelitului. Doar plâns și doar jeliț, la fel cum Isus a plâns pentru

Ierusalim. Atunci Isus a plâns. Doar a plâns. A plâns și atât. A plâns din toată inima. Nu a rămas blocat în acel plâns e adevărat, și e bine de știut. Dar deocamdată trebuie să știm să plângem când e vremea plânsului. Căci dacă e infinită bucurie în inima Tatălui când oaia rătăcită se întoarce înapoi, oare ce trebuie să fie în inima Tatălui dacă oaia este sfâșiată de lupi?

Dumnezeu este Infinit. El păstorește simultan pe toți copiii Lui. Capacitățile noastre sunt limitate. Dumnezeu ne cere să ne iubim aproapele. De fapt, aproapele este singurul pe care-l putem iubi. Așa suntem noi limitați. Dumnezeu ne cere să avem părtășie cu inima Lui în raport cu cei de lângă noi, cu cei pe care-i cunoaștem. În fiecare secundă sunt oameni care se întorc la Dumnezeu, sunt oameni care cad de la credință, sunt oameni care sunt recuperați. Dumnezeu cu unii se bucură, pentru alții plânge. E sărbătoare și jale în același timp în lăuntrul inimii Sale nemărginite. Dar în inima noastră mică nu putem cuprinde, nu putem iubi în mod personal decât un număr limitat de suflete. Poate fi o iubire generală față de omenire. Dar doar atât. Iubirea vie este cea personală. De aceea, iubirea aproapelui este de fapt singura iubire. Cu care intri în contact, cu cei pe care îi cunoști, cei pe care Dumnezeu ți i-a dat sub pază, iată locul unde să iubești și unde să ai părtășie cu dragostea, bucuria și întristarea Celui din ceruri!

Singura iubire este cea personală, individualizată. A iubi Biserica Neemia înseamnă a iubi pe fiecare mădular în parte. Nu există iubire la comun, iubire generală, iubire difuză. Există doar iubirea aproapelui. Pentru unii, iubirea aproapelui, a celui de lângă tine, este adevăratul test al iubirii sau începutul esențial al iubirii. Nu, acolo și doar acolo este iubirea. Căci cel ce definește iubirea este Creatorul. El definește iubirea autentică. Și o caracteristică a iubirii Sale este aspectul ei personal, orientarea ei conștientă și unică față de fiecare om în parte. Dumnezeu iubește pe fiecare om ca și cum acel om ar fi centrul unic al Universului, ca și cum ar fi cea mai specială făptură, ca și cum ar fi personajul principal din creația Sa, ca și cum ar fi singurul om de pe pământ și singura făptură creată vreodată în eternitate. De aceea, celelalte miliarde de oameni sau de îngeri nu te pot înlocui înaintea Lui. Pentru El, ești doar TU! Singurul! De neînlocuit! De nelepădat! Care pur și simplu nu poate fi pierdut, căci dacă ar fi pierdut, Dumnezeu ar pierde de fapt totul, ar pierde singurul lucru pe care îl are, singurul copil, singurul prieten, și ar rămâne singur și întristat pentru totdeauna. Așa este dragostea divină. Doar așa poate arăta ceea ce noi numim dragoste. Și atunci mă întreb. Pot exista Biserici mari? Un Păstor poate păstori o Biserică de 10.000 de oameni? Cât de mare poate fi o Biserică? În lumina celor spuse, cred că o Biserică nu poate fi mai mare decât o Biserică de casă. Aproximativ 12 oi... de atât a putut Isus avea grijă. Tu poți avea grijă de mai multe? De aceea, a oftat Mântuitorul: cât de mare e secerișul, dar atât de puțini sunt lucrătorii! Pentru că era nevoie de un Păstor pentru fiecare 12 evrei! Capacitatea noastră de a iubi și de a sluji este limitată. Adevărul este că nu putem iubi cu adevărat mulți oameni. Nu putem dezvolta multe relații profunde de prietenie. E nevoie de timp. Timpul este limitat. În Noul Testament, Biserica însemna case. Biserici de casă. Nu erau case prea mari. Bisericile de casă erau mici. Cei care îi erau dați sub pază erau PUȚINI. În jur de 12. Căci nu puteai păstori mai mult. Poți fi păstor doar peste oile pe care le cunoști. Un păstor își cunoaște oile pe nume, poate vorbi neîntrerupt ore în șir despre fiecare în parte, o iubește pe fiecare în

parte. Ca un tată cu proprii copii. Le știe numele, le știe unicitatea. Îi iubește pe toți la fel de mult și totuși pe fiecare în parte într-un mod special. Este o iubire generală față de omenire și Trupul Universal al lui Hristos, dar adevărata iubire este acolo în familia ta și în Biserica de casă... și apoi în Biserica locală dacă nu depășește un număr prea mare. Biserici mari, Mamut. Mega-church. O iluzie. Poate chiar o aberație. O construcție babilonică pentru a ne satisface nevoia de succes și de lucrări mari, vizibile, care să atragă atenția. Biserica trebuie să rămână discretă. Să atragă atenția nu public, nu prin mărime, ci prin calitatea vieții trăită în cotidian, printre oameni. Nu prin ce izbește privirea, ci prin frumusețea omului ascuns al inimii. Este o chestie și de înțelepciune. Biserica are dușmani. Să fim înțelepți ca șerpia. Deci să nu fim prea vizibili. Vrem neapărat să fim prizoniți, să ne ia dușmanii în vizor? Blânzi ca porumbeii și înțelepți ca șerpia. Nu înseamnă să taci, să renunți la mărturie, ci să fii discret. Un păstor trebuie să știe în primul rând numele celor pe care-i păstorește. Trebuie să îi cunoască în parte pentru a-i putea iubi în parte. Cât de mare poate fi Biserica pe care o păstorești? 200? 300? Biserica de casă o poți păstori cu adevărat. Apoi poți priveghea alături de alți 20 de păstori peste o Biserică de 200 de oi. Mântuitorul nu vorbește de 99.999 de oi lăsate în staul, ci doar de 99. Turma e mică. Doar dacă turma e mică, Păstorul poate cunoaște oaia pierdută și să ardă pentru ea. Dacă turma e mare, e imposibil să o cunoască. Și dacă o caută totuși, nu o face din iubire, ci din lăcomie (nu-i ajung cele 99.999) sau de ochii lumii!

Pentru Hristos nu există: din nou botezuri în Biserica Neemia! Pentru Hristos există doar aceste botezuri! Ele sunt unice, irepetabile, de neînlocuit, de neumbrit! Pentru noi este un nou suflet care pășește în Împărăție! Pentru El, este SINGURUL suflet, UNICUL care pășește în Împărăție!

Cercetătorii Bisericii locale observă peste tot în lume acel prag numit pragul 200 sau 250. Multe Biserici locale cresc destul de repede până la 200-250 de mădulare. Și apoi brusc, creșterea numerică se blochează. Chiar pentru mulți ani de zile. Este și cazul Bisericii Neemia. În doar câțiva anișori, și cu mulți prunci în credință, s-a ajuns repede la 200-250 de mădulare. Și lucrătorii caută tot felul de cauze pentru acest blocaj frustrant. Și sunt date tot felul de soluții. Blocajul e frustrant, căci succesul, împlinirea e căutată într-o lucrare mare. De-abia după ce depășești 1000 sau 2000 intri în rândul GREILOR. Și tu stai și bați cu băta în baltă doar la 200-250. Dar de ce să nu emitem ipoteza că Cel care este în spatele pragului este chiar Duhul Sfânt? Poate El vrea să ne oprească de la un drum greșit? Poate El vrea să ne transmită ceva? Poate vrea să ne păzească de minciunosul succes dat de un număr mare. Poate vrea să ne ferească de a considera ansamblul mai important decât fiecare mădular în parte. Poate vrea să ne aducă aminte că, în primul rând CALITATEA, și apoi cantitatea contează în ochii Domnului. De fapt, cantitatea nici nu pare să conteze. Niciuna din Bisericile locale din Apocalipsa nu a fost învinuită că este prea mică. Hristos privește la profunzimea creșterii lor spirituale, la calitatea relațiilor dintre ei, la sfințire, dragoste, la calitatea învățaturii. De unde grija noastră pentru cantitate? În Fapte, Biserica crește în iubire, și Domnul adaugă noi suflete. Deci pragul 200-250 vine mai degrabă de la El, pentru a ne transmite un mesaj. De asemenea, ne dă timp să formăm noi

lucrători pentru a putea primi noi suflete pe care să le păstorim cu adevărat în biserici de casă, mici și vii. Și dacă Domnul va adăuga după un timp mai mulți? Ce este de făcut? Bisericile de casă rămân cheia și ne ajută să nu scădem standardele în păstorie, în creșterea în profunzime și în relații, în atmosfera de familie. Și totuși, serviciul public de duminică? Să rămânem în 100 de biserici de casă, și totuși să continuăm să ne întâlnim într-o singură clădire 1000 de oameni duminică? Cât de mare sau de mic trebuie să fie serviciul public al unei Biserici locale într-o cultură dată astfel încât să:

- Nu afecteze în mod negativ identitatea și funcțiile Bisericii.
- Să nu întristeze pe Duhul Sfânt.
- Să nu devină irelevantă din punct de vedere cultural.
- Să nu atragă prea mult atenția și să nu se abată de la strategia discretă a Duhului Sfânt (vezi comentariul pe pasajul Matei 11:15-21)

Atâta vreme cât nu se scad standardele dinamicii bisericilor de casă, se poate merge către un serviciu public oricât de mare? Sau e de preferat mai multe servicii publice în locații diferite care să nu depășească un anumit număr? Întrebări grele. Dar ne vizează chiar pe noi. Încotro, Doamne? Ce este de făcut? Răspunsul va veni prin Duhul Tău, dar pentru a-l primi, să ne smerim inimile și să privim spre inima ta de Păstor, spre modul în care Tu definești esența Bisericii tale, la strategia Duhului pentru mântuirea oamenilor, la cultura în care ne-ai așezat...

Privim la primii creștini... la Biserica din Fapte... la epistolele pauline... la Bisericile din Apocalipsa... la folosirea termenului de Biserică... la aspectul local și universal al acestui termen. Chiar în următorul pasaj din Matei 18, Hristos ne spune: spune-l Bisericii... și dacă nu vrea să asculte de Biserică... Acest termen apare și în 16:18: pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morții nu o vor birui... Dar dacă în 16:18, pare a fi Biserica universală, în 18:17 pare absurd să ne gândim tot la Biserica Universală. Pare evident că, deși folosește același termen, Hristos glisează cu sensul local și universal. Versetul 18:20 pare să accentueze sensul local: căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu prezent în mijlocul lor, adică ar fi o Biserică? Care sunt elementele necesare și indispensabile care definesc o comunitate ca fiind Biserică? Când putem vorbi de o Biserică locală?

Apocalipsa. Sunt 7 Biserici cu 7 Îngeri. Dar Biserica din Efes era una mare d.p.d.v. numeric. Știm acest lucru din Fapte. Știm de asemenea că se întâlneau în case și că duminica nu se întâlneau într-un singur loc, ci în mai multe locuri simultan. Nu exista niciodată o întâlnire publică cu toții laolaltă. Prezbiterii însă se întâlneau. Știm acest lucru tot din Fapte. Pavel cheamă la un moment dat pe prezbiterii din Efes. Deci ei se puteau întâlni toți laolaltă. Și se întâlneau toți laolaltă, căci Pavel se adresează în epistola sa: către sfinții care sunt în Efes, și nu către Biserica din Efes. Totuși în Apocalipsa se vorbește despre Biserica din Efes, și nu despre Bisericile din Efes. Și e vorba doar de un Înger al Bisericii din Efes.

Să urmărim deci uzanța termenului Biserică în Noul Testament. Ne amintim că în original apare eklesia (adunare). Termenul de Biserică e folosit după reformele lui Constantin cel Mare. Acesta oferă creștinilor locuri pentru servicii publice. Ei se întâlnesc în vechile săli de judecată ale orașelor numite basilici. De aici și termenul de Biserică. Nu doar ca și identitate, dar ca și terminologie, esența comunității creștine (adunare) este înlocuită cu termenul care desemnează clădirea în care se întâlnește adunarea. Desigur, soluția nu este schimbarea termenilor, ci schimbarea esențelor.

Deci termenul de Biserică sau Adunare în:

a) Cartea Matei:

- 16:18 – Biserica Universală, toți credincioșii...
- 18:15-20 – Biserica locală, un grup limitat de credincioși, dintr-un anumit loc care se adună în Numele lui Hristos...

b) Fapte

- Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria, se întărea sufletește, și umbla în frica Domnului, și cu ajutorul Duhului Sfânt se înmulțea. (16:31) – dimensiunea universală...
- Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni pentru Petru (12:5) – dimensiunea locală... Biserica din Ierusalim, sau chiar o adunare sau biserica din Ierusalim.
- În Biserica din Antiohia(13:1) – singular, nu plural! - o biserică locală dintr-un oraș... dar ni se spune Biserică și nu bisericile din...
- După ce au propovăduit Evanghelia în cetatea aceasta și au făcut mulți ucenici, s-au întors la **Listra, la Iconia și la Antiohia**, întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credință și spunea că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri. **Au rânduit prezbiteri în fiecare biserică** și, după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră. (Fapte 14:21-23). Nu era o Biserică locală în Listra, Iconia și Antiohia, ci (**măcar**) trei Biserici locale: una în Listra, una în Antiohia, și una în Iconia. Și fiecare cu prezbiterii ei, cu autonomia ei, și cu bătăliile ei.
- Când s-au suit la Ierusalim au fost primiți de Biserică, de apostoli, și de prezbiteri.... (15:4)- deci Biserica din Ierusalim.

- Atunci apostolii și prezbiterii și întreaga Biserică au găsit cu cale...(15:22). În Ierusalim erau mii de credincioși... oare toți l-au întâmpinat pe Pavel și au participat la dezbateri... sau mai degrabă, întreaga Biserică, prin reprezentanții ei: apostolii, prezbiteri și ceilalți diaconi, păstori ai bisericilor de casă din Ierusalim...? Făcând o paralelă cu Matei 18 - Spune-l bisericii, poate însemna și „spune-l” reprezentanților Bisericii sau bisericii sale de casă... vom mai reveni.
- El a străbătut Siria și Cilicia întărind Bisericile. (15:41)
- Însă din Milet, Pavel a trimis la Efes, și a chemat pe prezbiterii Bisericii (singular!). (20:17).
- Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. (20:28) – se pare deci că în Efes la acea vreme era o singură Biserică. Deci, se pare că toți prezbiterii se întâlneau regulat laolaltă... căci Biserica nu se putea întâlni toată laolaltă.

c) În epistolele pauline

- Către Bisericile Galatiei..(Galateni.1) – PLURAL – când e vorba de o zonă mai mare care cuprinde mai multe cetăți, el vorbește de Bisericile Galatiei, și nu de Biserica Galatiei.
- Către Biserica din Tesalonic (1 Tes.cap.1...) – când e vorba de o singură cetate, vorbește de Biserica (singular).
- Către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint și către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți, și către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos...(1 Cor.1:2) – aici adaugă: și către toți cei ce cheamă Numele lui Isus, punând în calcul că pot exista și alte adunări care nu țin de Biserica din Corint plantată de el în lucrarea sa misionară.
- Către sfinții din Efes, Filipi, Roma, Colose... (în introducerile epistolelor către aceștia – deci nu mai folosește singularul BISERICĂ, ci preferă o formulare generală care oferă posibilitatea existenței mai multor Biserici locale în aceeași cetate.
- La sfârșitul epistolei către Romani el oferă mai multe salutări sfinților din Roma. Acolo el transmite salutări Bisericii (singular) din casa Priscilei și Aqiulei. De asemenea transmite salutări și celor din casa lui Narcis etc. (vezi Romani 16). Exista deci conceptul Bisericii din casa lui...

- 1 Corinteni 14 – celebrul capitol descrie de fapt întâlnirea unei Biserici de casă, și nu întâlnirea publică a bisericii în sensul în care îl înțelegem azi. Primii creștini se întâlneau în casele lor (inclusiv duminica dimineață!). Această practică a continuat până în sec.3. Constantin cel mare a oferit Bisericilor lăcașe mai mari de cult. Din acel moment a apărut ideea unui serviciu religios public. Dar până în acel moment, creștinii se întâlneau inclusiv duminica dimineața în case. Și era o excepție ca un creștin bogat să aibă o casă mai mare cu o cameră mai mare în care puteau să încapă maxim 40-50 de credincioși. Recitind în lumina acestor informații istorice 1 Cor.14 înțelegem mai bine capitolul și spiritul lui. În contextul unui grup restrâns de casă sunt aplicabile sfaturile apostolului: dacă unul are o descoperire, cel dintâi să tacă..., dacă cineva are o cântare, un gând de îmbărbătare etc...

d) Apocalipsa 1-3

- Fiecare cetate din cele 7 are o Biserică (singular) și nu mai multe Biserici.
- Fiecare din cele 7 Biserici are UN ÎNGER.

Câteva posibile concluzii:

- Termenul Biserică are mai multe dimensiuni: Biserică Universală, Biserică locală (în jurul unei singure cetăți), Biserică din casa cuiva (care aparține unei Biserici locale), acolo unde doi sau trei se adună în Numele Domnului.
- Termenul de Biserică cu sens de Biserică locală este cel mai folosit în Noul Testament. Biserica locală cuprinde o cetate. Nu poate cuprinde mai multe cetăți. Nu apare termenul de Biserică a Asiei care să cuprindă mai multe Biserici locale. Nu există deci Biserici regionale. Biserica locală are un grup de prezbiteri care o conduc. Biserica locală are autonomie spirituală și decizională. Ea poate crește spiritual, chiar dacă Bisericile locale vecine sunt pe moarte (vezi Apoc.1-3). Iar dacă apar probleme, ele se soluționează din interior și nu din afară, prin intervenția unei alte Biserici locale (vezi apoc.1-3). Bisericile locale nu sunt așezate într-o structură piramidală. Apare dreptul plantatorului (cum era Pavel față de Bisericile locale plantate de el), care le putea sfătui din afară. Dar nu avea măsuri coercitive, ci doar autoritatea spirituală a propriei persoane. Sfatul putea fi respins și Pavel ignorat.
- Apare posibilitatea existenței mai multor Biserici locale în aceeași cetate. Nu este încurajată această posibilitate, dorindu-se parcă să existe o singură Biserică locală în fiecare cetate. Dar se sugerează posibilitatea existenței mai multor Biserici locale. Identitatea de biserică locală este definită nu prin faptul că se întâlneau toți public în

aceleași loc, ci prin faptul că mădularele ei erau cârmuite de același grup de prezbiteri. Practic, erau mai multe Biserici de casă (care se întâlneau și duminica), nici un serviciu public comun, dar același grup de prezbiteri care cârmuiau toate bisericile de casă. Aceștia se întâlneau împreună și prin ei se păstra unitatea și vegherea în Biserica locală.

- Serviciul public în forma în care există el acum, de fapt nici nu exista atunci. Și Pavel nu vedea o problemă în aceasta. Deci identitatea Bisericii și creșterea ei spirituală nu depinde de existența unui serviciu religios public, Biserica foarte bine se poate lipsi de acesta. Nu este un element necesar, indispensabil. Dar înseamnă aceasta că este un lucru rău. Nu. În Noul Testament găsim exemple în care spațiile publice sunt folosite pentru propovăduirea Cuvântului. Când este un învățător de excepție, un dar minunat de învățător (cum a fost Mântuitorul) sunt folosite acele spații (de obicei în aer liber) unde Cuvântul poate fi predicat la mii de oameni. Spațiile din templu erau folosite și de Mântuitorul, și de apostoli. Pavel predica frecvent în sinagogi. Deci ideea unei întâlniri publice, cu un auditoriu mai generos și cu un vorbitor (orator) public este idee bună, acceptată de Noul Testament. Creștinii dintr-o cetate erau adesea numeroși și nu se puteau întâlni în aceeași clădire. Dar dacă ar fi existat asemenea clădiri sau spații, oare nu le-ar fi folosit? Pavel spune în 1 Corinteni 14:23: **Deci dacă s-ar duna toată Biserica la un loc...** Nu știm ce înseamnă acest lucru pentru Corint... dar totuși se pune măcar în calcul posibilitatea adunării întregii Biserici la un loc. Dar vorbitor public nu putea fi oricine în Biserică. Cartea Fapte semnaleză pe cei care aveau acest dar al vorbirii publice (Pavel, Apolo...). În Biserica de casă, oricine poate prooroci, rosti o vorbă de îmbărbătare. Dar într-un spațiu public, trebuie să existe darul vorbirii în public.
- Pavel deci folosește frecvent sinagoga ca și spațiu public. Dar cât de mari erau sinagogile vremii de atunci? Ar fi fost o problemă dacă erau prea mari?
- Elementul cultural este important. Trăim într-o cultură în care serviciu public duminical este socotit esențial. Un prieten vine duminica dimineața mai degrabă într-un loc public, decât într-o casă. Acest element cultural nu trebuie sfidat. De asemenea, dacă Biserica are daruri de învățător, aceste pot fi valorificate în întâlnirea publică a Bisericii. Și apoi, este frumos ca toate Bisericile de casă, să se poată întâlni laolaltă. Dar până când?
- Pare să existe o mare flexibilitate în ce privește formele Bisericii. Accentul cade pe funcție, pe identitate, și pe adaptabilitatea culturală (Pavel folosește sinagoga, școala lui Tiran, și introduce principul sfânt: greului m-am făcut grec, iudeului iudeu, celui fără lege, ca și cum nu aș fi avut o lege...). Deci, formele nu sunt sfinte în sine și ele pot varia de la Biserică la Biserică. Dar există câteva principii călăuzitoare:
 - Formele de întâlnire ale Bisericii trebuie să slujească funcțiilor Bisericii.

- Formele de întâlnire a Bisericii trebuie să evidențieze adevărata identitate a bisericii.
 - Formele de întâlnire a Bisericii nu trebuie să intre în conflict sau să umbrească funcțiile și identitatea Bisericii.
 - Formele de întâlnire a Bisericii locale trebuie să fie relevante din punct de vedere cultural.
- Întâlnirea în grupuri mici, în biserici de casă pare a fi un element fundamental. Căci biserica este o familie, iar creșterea spirituală are loc într-un cadru relațional. Această valoare este accentuată și slujită prin grupurile mici, și nu prin serviciile publice. Dacă la serviciu public putem renunța (de exemplu pe timp de prigoană), la întâlnirile în grupuri mici nu putem renunța niciodată, acolo e părtășie creștină. acolo e viața! Fără această părtășie, VIUL din Biserică dispare.
 - Întâlnirea publică rămâne importantă din următoarele motive:
 - E frumos și de dorit ca toate Bisericile de casă ale unei Biserici locale să se poată aduna laolaltă. Se valorifică ideea de unitate, de apartenență reciprocă, de mare familie.
 - Se valorifică darurile de învățător, transmitere prin persoane hărăuite, a unei învățături sănatoase către mai multe mădulare în același timp.
 - Este relevantă și necesară în contextul nostru cultural.
 - Întâlnirea publică nu trebuie să eclipseze întâlnirea Bisericilor de casă. Ambele sunt extrem de importante.
 - Întâlnirea publică nu trebuie să eclipseze importanța unității prezbiterilor. Unitatea Bisericii este dată de unitatea grupului de prezbiteri. În întâlnirile și părtășia dintre ei, și nu în întâlnirea publică este cheia unității Bisericii locale.
 - Dar rămâne întrebarea legată de întâlnirea publică: până unde, până la ce număr? Nu există interdicții de vreun fel sau altul în Biblie. Deci ar putea exista un mega-church. Deci nu ar fi o construcție babilonică... Formele nu sunt greșite în sine, dar pot fi periculoase. Aici e problema. Pot fi seducătoare. Pot defocaliza. Pot crea iluzii. De exemplu, un serviciu duminical impecabil din toate punctele de vedere, poate diminua în percepția Bisericii importanța întâlnirilor în grupuri mici. Biserica investește în creșterea calității întâlnirilor Bisericilor de casă la fel de mult cum investește în creșterea calității serviciului public? O biserică poate fi mare, dar veghere, păstoria autentică, păstori autentici sunt în Bisericile de casă. Dacă rămâne această o prioritate a Bisericii, și Biserica nu neglijează această prioritate din pricina unui serviciu public frumos, costisitor

și cu un număr mare de participanți, atunci forma de duminică nu devine o problemă. Și totuși cât de mare se fie întâlnirea de duminică? Până la ce număr? Nu știm. Ce principii am putea folosi pentru a răspunde la această întrebare. Iată câteva:

- Principiul relevanței culturale – de exemplu în România, un număr prea mic (10-15) pentru un serviciu public poate speria invitații. Dar și un număr prea mare (6000) ar putea speria, ar putea chiar atrage atenția autorităților... ne dorim acest lucru?
- Principiul ca forma să slujească funcției – o întâlnire publică cu 200-250 de oameni încă păstrează ideea de mare familie. De exemplu cunosc PE NUME toți cei 200-250 de frați cu care mă cunosc duminical. Dar mai putem vorbi despre același lucru la o întâlnire de 6000 de oameni? În mod cert, o bună parte îmi vor fi străini, și nu îi voi cunoaște pe nume... este prin aceasta ideea de Biserică-familie pusă în umbră? Căci nu e vorba de o întâlnire singulară – o dată pe an), ci de o întâlnire duminică de duminică.
- Dacă o Biserică locală din România ar crește la 6000 de mădulare, oare cum ar fi mai înțelept: să existe în acel oraș o întâlnire sau două întâlniri publice în fiecare duminică în clădiri gigant, sau să existe 30 de servicii publice în diferite locații din oraș cu aproximativ 200 de participanți? O biserică de 6000 de mădulare are suficiente daruri și resurse pentru a acoperi simultan 30 de servicii publice. Se încurajează astfel dezvoltarea și mai multor daruri în slujirea publică (mai mulți vorbitori, mai mulți cântăreți... etc.) Ca și costuri, vor fi mai mari desigur..., dar poate merită. Un alt lucru minunat este că Biserica nu gravitează în jurul unei, unor personalități. În cele din urmă, Mântuitorul și Pavel au fost UNICI ca vorbitori. Noi suntem departe de această unicitate, dacă predică altcineva în locul meu nu e o tragedie. Cele 30 de întâlniri a 200 de persoane, nu ar speria, ar păstra atmosfera de familie lărgită, ar fi în diferite locații ale orașului. Poate în America însă, este mai atractivă ideea de mega-church, de serviciu public mare? Dar cum rămâne cu ideea de Biserică-familie? Ce este mai important? Ce a pierdut Biserica în cursul istoriei? Serviciul duminical sau vegherea la nivelul Bisericilor de casă? Unde s-a dat bătălia de fapt? Fiecare Biserică va face alegeri. Și nimeni nu poate fi judecat înainte de vreme. Fiecare va da socoteală Domnului. În acest moment, cu lumina pe care o am acum, înclin să cred că pentru Biserica Neemia, mai multe servicii publice în locații diferite este un gând mai bun. Unitatea Bisericii ca Mare familie poate fi păstrată prin unitatea prezbiterilor, prin conferințe anuale comune, și prin mijloacele de comunicare specifice sec. nostru: pagina web, grupul de comunicare yahoo etc.

18:15-20 – Mustrarea spre recuperare

Este un pasaj mai greu de studiat. L-am studiat de mai multe ori, am predicat, am învățat pe alții din el. L-am invocat deseori în discuții. Poate prea des. Poate i-am dat o importanță mai mare decât i se cuvenea și astfel am pierdut adevărata ei importanță. Am impresia că am desacralizat ceva, că am călcat în picioare corola vie a Scripturii. De aceea, într-o pocăință în acest pasaj, și mă simt îndemnat să scriu ce NU reprezintă acest pasaj. Acest pasaj nu reprezintă o PROCEDURĂ, o procedură sacră și suverană peste toate situațiile de cădere în păcat din Biserică. În studierea prediciei de pe munte am făcut diferența între abordarea legalistă și cea duhovnicească asupra poruncilor Domnului. Abordarea legalistă rămâne la comportament și riscă să generalizeze pripit comportamentul și să îl transforme într-o rețetă miraculoasă pentru toate situațiile. Abordarea duhovnicească privește la esența, valoarea din spatele poruncii, la principiile eterne care derivă din aceste valori, și pe care le aplică cu abilitate și inteligență la fiecare situație concretă în parte. Deci, în acest pasaj accentul nu cade pe o procedură sfântă ce trebuie respectată adlitteram în fiecare situație. E important de observat că acești pași, în această formă, nu mai sunt repetați nicăieri în Noul Testament. Principiile legate de mustrare, de delimitare față de cineva care persistă într-un anumit păcat mai sunt repetate în alte contexte. Apar și diferențe. Situațiile diferă, soluțiile concrete diferă.

Inima acestui pasaj este dată de pilda dinainte și de versetul introductiv din v.14. Inima Tatălui, voia Tatălui. Deci principiul este cel al vindecării, salvării oii pierdute. ***Ai câștigat pe fratele tău!*** Iată INIMA pasajului. În lumina acestui principiu Mântuitorul ne propune un model al salvării oii pierdute. Dar nu o procedură sacră și valabilă mereu. Principiile din acest model ideal sunt mai importante decât modelul în sine. Deci, se urmărește recuperarea cu orice preț a oii pierdute. Dar oaia diferă? Oare putem aplica același tratament pentru fiecare oaie? Desigur nu. Iubirea nebună a Marelui Păstor ne va călăuzi CUM să iubim fiecare oaie în parte. Pasajul nu ne vorbește de protecția comunității cum ne învață Pavel în 1 Cor. cap.5. Pasajul ne vorbește doar de recuperare, doar de vindecare. Nu comunitatea, ci oaia pierdută este în centru. Nu cele 99 de oi din staul, ci oaia rătăcită e personajul central. Când fratele meu păcătuiește împotriva mea... se pare că Mântuitorul ia această situație concretă, când chiar păcătuiește împotriva mea. Desigur nu e singura situație, căci fratele poate păcătui și altfel, și tot este în pericol. Și într-un fel, indirect, păcătuiește și împotriva mea. Putem filosofa. Dar Mântuitorul nu vrea să generalizeze, tocmai pentru că nu vrea să promoveze o procedură sacră, ci mai degrabă un spirit recuperator. De aceea, ia în discuție o situație concretă ca exemplu. Deci nu e vorba de o situație care include toate situațiile. Când fratele tău păcătuiește împotriva ta... atunci problema nu este că a păcătuiește ÎMPOTRIVA TA, ci că el este în mare pericol din pricina păcatului. Mai puțină importanță are faptul că tu ești jignit, ofensat, nedreptățit. Marea problemă este că el devine o oaie rătăcită, gata să piară. Păcatul este arma prin care diavolul lovește credința și distruge chipul lui Hristos din noi. Păcatul care persistă, desigur. Căci dacă cineva doar se mânie pe mine... știu că își va cere

iertare, știu că Duhul Îl va cerceta... nici nu e nevoie să îl mustru. E nevoie să îl mustru doar dacă păcatul persistă în viața lui.

Căderile din dinamica rodirii și a pocăinței permanente nu sunt niciodată o tragedie. Ele pot deveni tragedii dacă apare persistența, încăpățânarea, refuzul harului vindecător. În această situație, sunt chemat să îl mustru. Dar cum îl poate ajuta mustrarea mea? oare nu mai degrabă îl va face să nege, și să se îndepărteze și mai mult de Hristos? dacă nu a ascultat de șoapta blândă a Duhului, dacă nu s-a smerit înaintea vocii Dumnezeuului nevăzut, cum se va smeri înaintea mea, un om imperfect și vizibil, față de care a și greșit? Poate e mai bine să nu îl mustru. Pentru o vreme. Și totuși dacă persistă? Ce să fac? Cum îl poate ajuta mustrarea mea? Este ceva magic în simpla confruntare a aproapelui? Despre ce să fie vorba? Iubirea și șoapta nevăzută a Duhului a fost respinsă. Era nevăzută. Dar dacă ar deveni vizibilă? Dacă blândețea, dragostea, lacrimile Duhului s-ar întrupa, ar lua chip, atunci impactul nu ar fi mai mare? Și aici e rolul muștrării. Nu simpla confruntare. Ci faptul că blândețea și dragoste vie a adevărului capătă chip în mine. Cum și când să îl mustru... iată cheia. Simpla muștrare nu va avea efecte magice. Cum trebuie să arate muștrarea mea ca ia să aducă vindecare? Cum trebuie să te apropii de o rană, de o infecție, pentru a nu amplifica infecția?

Fratele meu a păcătuit împotriva mea. El devine o pricină de păcătuire pentru mine, dar el, și nu eu este în centrul atenției. Căci el este mai în pericol decât mine, nu faptul că el este pricină de păcătuire pentru mine contează, ci faptul că eu pot deveni pricină de păcătuire pentru el. El este cel bolnav, eu sunt mai sănătos. De la mine se așteaptă mai mult. Responsabilitatea cade pe mine, și nu pe el. Oaia rătăcită beneficiază de un har special. Ea devine mai importantă. Ea devine un fel de mezin al familiei. Toți roiesc în jurul lui, este cel mai mic. Cel mai vulnerabil. Nimeni nu se supără. Nimeni nu este invidios. La fel și când se îmbolnăvește un membru al familiei. Chiar din vina lui. Toți îl îngrijesc și iubesc necondiționat. Nimeni nu îl ceartă, sau condamnă. Doar îl îngrijesc, să rămână în viață. Iată preocuparea întregii familii. Nimeni nu este gelos că i se dă atâta atenție. E clar pentru toți că așa se cade, că nu se poate altfel. Așa este și cu oaia pierdută. Vindecarea, recuperarea, evitarea pierderii, iată țelul, miza, singurul țel, singura miză. Nu procedura în sine... ci CUM să îl MUSTRU ca să îl recuperez. Cum să pregătesc acest moment? Muștrarea are sens când sunt umplut de iubirea divină, singura care poate vindeca, chema. Dacă muștrarea mea nu este plină de iubirea irezistibilă a lui Hristos ea nu își are locul. Nu e vorba de împlinirea unei proceduri în sine, de dragul procedurii. Nu e vorba să am eu conștiința împăcată că am făcut ce trebuia, că am respectat ce spune Cuvântul. Nu e vorba de protejarea celorlalți din comunitate. Nu e vorba să ne spălăm pe mâini. Nu e vorba de o formalitate, ca să respectăm legea... nu e vorba de mine, de noi, ci de cel pierdut! și este un singur țel, o singură țintă. Salvarea, recuperarea. Nimic din ce nu slujește acestui scop nu are sens să fie făcut. Deci muștrarea are sens doar dacă poartă în ea potențialitatea vindecării. Aceasta înseamnă pe de o parte că în celălalt mai fumează ceva, iar muștrarea are în ea focul iubirii divine care poate reaprinde mukul... Cum l-a muștrat Isus pe Iuda... cei din jur nici nu și-au dat seama că a fost muștrare... am comentat acest lucru cu alte ocazii... Pe Petru l-a muștrat

altfel în cap.16....Petru avea o cădere de moment... dar Iuda era oaia pierdută... Mustrarea e mai aspră cu cât oaia e mai sănătoasă... și mai blândă cu cât oaia e mai bolnavă... unde boala e mai mare acolo e nevoie de mai multă grijă. Unde păcatul e mai adânc, acolo e nevoie de mai mult și nu de mai puțin har! Pe prezbiterul care greșește mustră-l chiar public spune Pavel! Dar pe cel ce comite adulter oferă-i mai multă grijă. Cel ce păcătuiește mai mult beneficiază de mai mult har și nu invers! Iată legile paradoxale ale harului! Revenim. Dacă mucul nu mai fumegă și s-a stins de mult ce rost mai are mustrarea... pașii sfinți din Matei 18 devin o procedură pentru împăcarea conștiinței bisericii (am respectat Matei 18!) și slujesc singurului scop pentru care au fost porunciți: salvarea, vindecarea. E adevărat că unele Bisericii ignoră total principiile din Matei 18 și înlocuiesc mustrarea cu bârfă, și persistența în păcat este tolerată în comunitate ca și în cazul Bisericii din Corint. Alții însă reacționează și transformă acest pasaj cald într-o procedură sacră, rece și seacă. Comentariul de față propune echilibrul prin explorarea spiritului acestui pasaj.

Între tine și el singur... cu siguranță, e indicat pentru celălalt să nu știe alții despre căderea lui. E mai ușor să te întorci într-o comunitate când ceilalți nu știu păcatul tău rușinos... Dacă bârfesc, defăimez pe fratele ce cade în păcat, comit realmente o CRIMĂ. Devin pricină de păcătuire nu pentru un frate sănătos, ci pentru unul bolnav. E MULT mai grav!!! De fapt nu devin pricină de păcătuire, ci pricină de adâncire în păcatul deja înfăptuit. E de o mie de ori mai grav! Vina mea e mai mare decât a lui. El a fost pentru mine pricină de păcătuire, dar eu devin pentru el pricină de adâncire în păcat. Pedepsa mai mare e în dreptul meu! Deci urmăresc recuperarea. Problema nu este că eu mă pângăresc prin bârfă, ci că prin bârfă îi micșorez substanțial celui pierdut șansa recuperării. E logic. Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși! Tu, cum ai prefera, să acționeze fratele tău? Să vorbească cu tine doar, sau întâi să publice greșeala ta în ziarul bârfelor Bisericii? Rușinea... da, rușinea este arma prin care diavolul îndepărtează oaia rătăcită de staul pentru ca s-o nimicească de tot. Cel ce păcătuiește încă nu e părăsit de tot. Duhul este în el. El nu se simte deloc bine că a greșit. Dar glasul bun al conștiinței este folosit și de Rabșache pentru a-l distruge de tot. Când păcătuiești din pricina rușinii, vrei să fii singur, să te izolezi, să nu dai ochii cu ceilalți. Chiar nu te simți vrednic. Nu vrei să îi pângărești pe ceilalți cu prezența ta. Ce este în inima celui ce păcătuiește? Empatizează. Adu-ți aminte căci ai avut și tu parte de căderi rușinoase? Ai uitat? Din afară totul părea logic, simplist: ai păcătuit, dar mântuirea e prin har. Îți ceri iertare, nu mai greșești și mergi înainte... ce e așa greu? Dar înlăuntrul lucrurile stăteau altfel. Aceste informații existau, dar nu aveau viață... nu aveau putere. Înlăuntrul era furtună, era uragan, era rușine, era vinovăție, era încercarea de negare, de justificare, era robie, era teama de a păcătui din nou... ce rost să îmi cer iertare dacă voi păcătui din nou? Nu era deloc simplu. Una din cele mai mari greșeli pe care o poate face o oaie sănătoasă este să uite că lumina din mintea ei este total diferită de zbuciumul și întunericul din mintea oii bolnave. Sfaturi simpliste, limbaj de lemn, predicuțe ieftine, proclamarea seacă a adevărului: Hristos te iartă! El te poate vindeca!, iată de ce NU ARE NEVOIE cel bolnav. Să îi spui unui dependent de droguri că drogurile sunt rele. El știe mai bine ca și tine acest lucru. El are nevoie de altceva. Să nu uităm că nu mustrăm pe un frate împietrit. Ci pe unul în care mucul mai fumegă. Are nevoie de ALTCEVA. De ce are nevoie? Iată întrebarea. Iar răspunsul diferă de

la oaie la oaie. Iuda are nevoie de ceva, Petru de altceva și tot așa. Nu există boală, ci bolnav. Tratamentul diferă de la oaie la oaie. Oaie bolnavă are nevoie de SPIRIT, de duh de viață, de prezența iubirii divine. Oaia pierdută are nevoie de empatie, de înțelegere, de compasiune. Ce este în inima celui bolnav? de acolo pornim. De aici vom fi călăuziți spre tratament. Înseamnă timp, rugăciune, meditație, sfătuire. Înseamnă explorarea propriilor amintiri rușinoase. Înseamnă reamintirea propriilor căderi. Înseamnă și explorarea diferențelor dintre tine însuși și cel căzut. Iubește-și aproapele ca pe tine însuși... Dar nu tot ce mi-aș dori eu pentru mine și-ar dori și ceilalți pentru ei. Iubirea nu este generală. Nu este la comun. Este o iubire individualizată, orientată în mod personal către acea oaie unică și de neînlocuit care a căzut. Nu poți iubi fără să cunoști. Iubirea trebuie transmisă pe limbajul celui alt. E nevoie de timp să cunoști ca să poți iubi cu adevărat.

Revenim... *între tine și el singur*. Dar dacă are pe cineva apropiat de la care ar putea primi mai bine... dacă natura greșelii și relației dintre mine și el îmi arată clar că nu este potrivit să merg eu să vorbesc cu el. Căci în mod cert așa face mai mult rău. Dacă rațiunea îmi arată clar că este mai bine să vorbesc cu un prieten de al său, să vorbească cu el. Are un prieten bun de la care primește. Ar primi în acest moment. Dar după ce vorbesc eu, s-ar închide, s-ar rușina atât de mult încât ar fugi și nu ar mai vorbi cu nimeni. Îmi recunosc limitele. Nu sunt leneș, nu mă eschivez. Ci pur și simplu acum, în acest moment, nu aș putea să vorbesc cu el astfel încât să îl ajut. Dar prietenul său... sunt sigur că i-ar aduce viața? Ce fac în această situație? respect procedura sfântă din Matei 18 sau urmez glasul rațiunii iubirii? Nu e o iubire care sacrifică principiile, ci este o iubire care întrupează principiile, dar scarifică așa-zise proceduri sfinte. Un copil este abuzat de propriul părinte sau de pastor. Îi vei cere să nu spună la nimeni și să meargă mai întâi să confrunte pe cel ce i-a greșit? Îți vei pune mâinile la urechi ca să nu auzi ce vrea să îți spună acel copil pe motiv că nu a respectat pasul întâi din Matei? Vei lăsa copilul tău în fântână de ziua sabbatului? Nicidecum! Modelul propus slujește recuperării omului și nu invers. Deci, între tine și el singur... în multe situații... dar nu în toate.

Mai ia cu tine unul sau doi inși... dacă nu m-a ascultat pe mine, ce șansă are să asculte doi sau trei? Oare dacă înaintea mea s-a înverșunat și a negat. Oare în fața a doi sau trei nu se va înverșuna și mai mult? Poate eu nu am transmis suficientă iubire? Poate eu nu am avut tact. Poate cei care îl cunosc... Poate mentorii lui... Poate soția lui... Nu aleg pe cei care îmi sunt mai apropiați mie, ci pe cei care sunt mai apropiați lui. Nu aleg pe cei care mi-ar da dreptate mie, ci pe cei care mai degrabă i-ar da dreptate lui. Cu siguranță, trebuie să fie și duhovnicești și maturi, și apropiați. E în funcție și de păcat, și de context... iau în calcul simultan o mulțime de variabile. Iubirea autentică este una inteligentă, înțeleaptă. Doar iubirea înțeleaptă nu vatămă. Intenția nu e suficientă. E necesară dar nu suficientă. E nevoie de înțelepciune, de știință, de abilitate. Iubirea e o artă. Iubirea se învață în timp, și niciodată nu ai învățat destul. Iubirea e mai dificil de învățat decât orice meserie. Mereu ai iubit prea puțin. Tot timpul poți iubi mai mult. Mereu mai ai ceva de învățat. Fiecare om se iubește în parte. Și se iubește în parte în fiecare situație din viața sa. Iubirea manifestată prin doi sau trei e mai puternică decât iubirea

manifestată prin unul singur. Iată rațiunea îndemnului din v.16. Dar dacă nu găsești pe nimeni potrivit pentru a împlini v.16. ce faci? Ții morțiș să îndeplinești procedura sau renunți la o formalitate inutilă?

Spune-l Bisericii... de ce? E evident că dacă nu a ascultat de doi sau trei care erau cei mai apropiați, nu va asculta când îl vom spune întregii Biserici. Atunci se va rușina și mai mult, și îi va veni de o mie de ori mai greu să se reîntoarcă vreodată. Logica îmi spune că acest pas este în defavoarea celui bolnav. Care e rostul acestui pas? V.18 ne spune de ce să luăm unul sau doi inși: pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Se face aluzie la legea deuteronomică. Dar aici martorul are un alt rol. Căci ei nu au fost de față când mi-a greșit fratele, nu sunt martori oculari. Atunci sunt martori pentru ce? **Dar dacă nu te ascultă...** așa începe v.16 Dar de ce nu mă ascultă? Nu mă ascultă pentru că nu vrea să se pocăiască, sau pentru că, de fapt consideră că ce face el nu este un păcat, sau nu este așa de grav? Poate chiar consideră că nu este un păcat. Poate în acest context are sens v.16. Ceilalți doi frați vor mărturisi pentru adevăr. Fratele rămâne în comunitate căci consideră că nu a păcătuit. Asemenea curvarului din Corint. În acest context pare să aibă sens continuarea procesului. Dar dacă fratele refuză pocăința și fuge din comunitate singur. Atunci nu o fi vorba de o altă situație? Dar dacă el nu e convins de păcat și vrea să rămână în comunitate e altceva. Aici intervin martorii. Aici martorii îi pot da dreptate lui. Eu am exagerat. Nu e ceva așa de grav. Dar martorii îmi pot da dreptatea mie. E un păcat grav. Necesită pocăință. El neagă, dar rămâne în comunitate. În acest context are sens și v.17? El neagă, dar părăsește comunitatea. Mai are sens v.17?

Nu avem răspunsuri clare la aceste întrebări. Dar ele ne ajută să GÂNDIM și să vedem CE NU REPREZINTĂ acest pasaj. Revenim: **spune-l Bisericii...** Bisericii universale, bisericii locale, bisericii de casă sau bisericii reprezentată de cercul său apropiat de prieteni? Am explorat deja diferitele semnificații ale termenului Biserică? Cum răspundem la această întrebare. Depinde de caz. Întrebarea ar fi de fapt: Cărui segment din Biserică trebui să îl spun, pentru ca șansele sale de vindecare să fie cât mai mari? Poate e suficient la Biserica de casă. Poate nici atât. Dacă e plecat deja din Biserică, ce sens are afirmația: dacă ascultă de Biserică? Dacă e situația în care e în Biserică și își neagă păcatul e altceva. Biserica este reprezentată prin autoritățile ei (vezi Fapte 15). Poate dacă prezbiterii sau câțiva prezbiteri vorbesc cu el... poate aceasta înseamnă. Căci cum poartă Biserica dialogul cu cel căzut? Adunăm toată Biserica și îl punem pe cel căzut în păcat la judecata înaintea ei. Fiecare își poate da cu părerea? Fiecare îl poate împrășca și acuza? E suficient un frate firesc (și fiecare biserică are și frați firești!!!) să spună o vorbă nepotrivită și s-a dus șansa vindecării? Cum poate fi conceput, indiferent de caz, un dialog între Biserică și cel căzut? Oare nu printr-o parte din reprezentanții ei? Câțiva prezbiteri maturi, duhovnicești, cu experiențe în vindecarea oilor bolnave pot da glas către el vocii Bisericii. Oare nu așa sunt șanse mai mari de vindecare?

Să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș. Nu spune: să îi spui că este ca un păgân și ca un vameș, ci să fie pentru tine așa. Cu alte cuvinte, să îl percepi ca pe unul care a căzut, care nu mai este în Împărăție. Dacă cineva respinge harul pocăinței și muștrările Bisericii, este părăsit

de Duhul lui Dumnezeu. Dar de ce este important ca Biserica să îl perceapă în acest mod? Ca să știe ce să facă mai departe pentru mântuirea lui. E important să știe că celălalt este în afară, părăsit de Duhul lui Dumnezeu. Devii deci mai îngăduitor. Nu mai poți să îi ceri ce îi cereai ca frate. Unui frate îi poți cere să rămână în Împărăție. Dar dacă cineva este în afară ai în vedere aducerea lui în Împărăție. Mântuitorul crede în posibilitatea recuperării celui lepădat. Cel care a vorbit de păcatul care nu se iartă în cap.12, acum în cap.18 crede în recuperarea celui ce a călcat în picioare harul. El nu trebuie privit ca pe cineva împietrit și lepădat pentru totdeauna, ci ca pe un păgân și un vameș, deci ca pe un necredincios oarecare. Dar orice păgân și vameș poate fi mântuit. Deci și fratele lepădat poate fi mântuit! Sunt două dialoguri pe care le poartă Mântuitorul. Când vorbește cu cel care persistă în răzvrătire îl atenționează de pericolul împietririi irevocabile (cap.12). dar când vorbește cu credincioșii aflați lângă cel care persistă în împietrire le cere să îl privească ca pe un necredincios care are în continuare șansă la mântuire. Iată ce frumos se armonizează aparentele contradicții din Scriptură. Există pericolul împietririi irevocabile și acest lucru trebuie să îl știe cel ce calcă în picioare harul. Dar eu nu pot pune eticheta peste nimeni că este împietrit irevocabil. Eu sunt chemat să sper în mântuirea tuturor, chiar și a fratelui lepădat, chiar și a celui care a căzut de 70 de ori câte șapte. Mesajele sunt diferite, contradictorii, dar ele se adresează unor persoane diferite. Primul mesaj e adresat celui răzvrătit, iar al doilea celui duhovnicesc de lângă cel răzvrătit. Marele pericol este să vezi pe cel ce respinge harul ca unul pierdut pentru totdeauna. Dar Hristos nu renunță. Oaia care nu se întoarce în staul și a cărei credință este nimicită prin păcat nu este pierdută de tot. Mai este o speranță. Războiul nu este în pierdut definitiv. Atâta timp cât mai este în viață mai există speranță. Și Hristos ne cheamă să renunțăm cu el. După ce oaia rătăcită nu ascultă de Biserică și este lepădată din Împărăție, nu se încheie asaltul harului. Începe doar o altă etapă de manifestare a harului vindecător. Și acest har se revarsă tot prin Biserică. De aceea, Biserica, trebuie să îl privească ca un păgân și ca un vameș oarecare, și nu ca pe unul împietrit irevocabil, sau pe unul care are șanse mai puține decât un simplu necredincios din lume. Asaltul harului prin Biserică continuă. Se schimbă doar strategia. Biserica aplică strategia generală a preoției. Acea preoție luminoasă, dar discretă și plină de blândețe. Biserica trebuie să se facă grecului grec și iudeului iudeu. Cum se va raporta Biserica la cel lepădat, depinde de specificul celui lepădat. Ce mesaj îi va transmite și sub ce formă, va depinde de persoana în cauză. Biserica va căuta să recupereze. Poate în unele situații nu e nevoie de nici un mesaj. Să trimiți o scrisoarea din partea Bisericii celui care a părăsit deja Biserica mi se pare ceva absurd. Cu ce scop? Îl va ajuta? Sau îl va îndepărta? După cum Biserica nu poate aplica aceeași strategie pentru toți păgânii și vameșii, nu poate aplica aceeași strategie nici pentru frații care resping harul.

Ce veți lega pe pământ, va fi legat în ceruri

Un verset controversat și discutat. Problema autorității Bisericii și a apostolilor. Am mai comentat acest aspect în cap.16 când Petru primește faimoasa promisiune cu cheile Împărăției. Acum este precizată o promisiune asemănătoare. Ea nu este adresată doar lui Petru. Nici măcar

doar celorlalți apostoli. Ea este adresată Bisericii. Ea este adresată de fapt oricărei Biserici. Și în v.20 Isus ne explică ce înseamnă o Biserică: unde doi sau trei sunt adunați în Numele Meu. Deci nu e vorba de autoritatea apostolilor, sau a bisericii universale. E vorba de autoritatea pe care o primește fiecare Biserică în parte, Biserică locală, și chiar Biserică de casă. Unde doi sau trei sunt adunați în Numele lui Hristos, Hristos e prezent. El este sursa autorității, și nu Biserica. Biserica însă se bucură de prezența Lui. Am învățat acest lucru și în cap.10. Biserica nu are nimic în sine. Hristos e prezent. Iată de ce cerul ascultă pământul. Iată de ce, ce este legat pe pământ, este legat și în cer și invers.

Dar ca și în cazul promisiunii din cap.16 adresată lui Petru, nici această promisiune adresată oricărei biserici locale nu este un cec în alb. Toate promisiunile cu caracter soteriologic sunt condiționate. La fel și această promisiune. Dacă biserica dă pe pământ dezlegare la adulter, cerul se va supune? E absurd. E un non-sens. Biserica se bucură de promisiunea din v.18, doar dacă se adună în Numele lui Hristos și pentru Numele lui Hristos. A te ruga în Numele lui Hristos, nu înseamnă doar a invoca verbal Numele lui Hristos. Înseamnă a recunoaște autoritatea acestui Nume, a te supune Lui, a-l înălța peste adunarea, a-l cinsti, a-l respecta, a cere ceva în armonie cu voia și gloria acestui Nume. Nu poți să ceri în Numele lui Hristos lepădarea oii bolnave. Biserica va primi ce cere Tatălui doar dacă cere după voia Lui. Acest element de condiționare este reluat în alte pasaje (vezi de exemplu Evanghelia după Ioan 14:10-17, 15:1-11, 1 Ioan 5:14). Iar în Matei 18, pasajul despre autoritate este rostit după ce se anunță care este voia Tatălui (vezi 18:14), și după ce ucenicii sunt muștrați pentru afirmarea de sine și avertizați cu pericolul de fi ei înșiși smulși din împărăție și dați pe mâna chinuitorilor (18:3,6-9,35). Dacă apostolii nu rămâneau în voia Lui, ei înșiși erau smulși din Împărăție. și odată smulși din Împărăție, se pierdea și autoritatea primită. Dacă așa era cu privire la apostoli, măcar la fel este și cu Biserica.

Biserica ce rămâne fidelă lui Hristos, care se adună în duh și adevăr în Numele Lui, delimitează spațiul vieții de spațiul morții. Prin vestirea Evangheliei lui Hristos ea zugrăvește înaintea omenirii drumul către cer. Cei care ascultă de Evanghelie vestită de Biserica sunt iertați și mântuiți. Cei ce nu ascultă rămân în moarte. Dar dacă tot apare această condiționare, în ce mai constă autoritatea Bisericii? Nu e vorba de fapt doar de autoritatea lui Hristos? Nu e chiar așa. Căci Hristos nu mai este prezent în mod vizibil pe pământ. El șade la dreapta Tatălui. Lasă în schimb pe pământ Biserica Sa. El este prezent în mod nevăzut prin Biserica Sa. Biserica este cea prin care se revarsă harul. Iată de ce prin Biserică Hristos se duce după oaia pierdută. Hristos încredințează Bisericii păzirea oilor Sale. Dacă Biserica nu cere, nu are. Dacă Biserica nu cheamă cerul pe pământ, acesta nu coboară. Dacă Biserica nu leagă sau nu dezleagă pe pământ, nu se leagă și nu se dezleagă nici în cer. Este o conlucrare reală între cer și pământ. De aici și autoritatea și responsabilitatea Bisericii. Iar scopul acestei conlucrări și autorități este în contextul de față recuperarea oii pierdute. Biserica primește această autoritate pentru a împlini voia Tatălui. Textul nu insistă pe delimitarea Bisericii de cel păcătos prin autoritatea ei, ci pe folosirea acestei autorități pentru mântuirea celui păcătos. Într-adevăr după v.18, urmează v.19-

20. Cerul e foarte sensibil la glasul Bisericii. Tatăl ascultă vocea bisericii care se adună în Numele Său. Și dacă cer un lucru oarecare în Numele Lui El li-l va da. Dar dacă cer har și înțelepciune pentru găsirea oii rătăcite? Oare va fi generos Tatăl în a le asculta rugăciunea. Expresia *doi* sau *doi sau trei* care apare în v.19 și 20, apare mai întâi în v.16. Contextul ne arată clar că Biserica primește această autoritate de a fi ascultată de cer pentru a o folosi în scopul vindecării oii bolnave. Biserica primește această autoritate în scop mântuitor, nu în scop nemântuitor. Biserica instituțională a abuzat de acest verset pentru a scoate în afara mântuirii pe cei care nu i se supuneau ei. Biserica nu primește autoritate pentru a scoate în afara mântuirii, ci doar pentru a mântui. Delimitarea de cel răzvrătit are și ea scop mântuitor. Să fie ca un păgân și ca un vameș tocmai pentru a continua eficient până la sfârșitul vieții sale pământești demersurile pentru mântuirea lui. Noi putem cere pocăința celui căzut. Cel căzut deci se va pocăi automat. Nu! Voia lui Dumnezeu este să dea harul pocăinței doar celui ce crede, ce se smerește. Aici este un 1% care ține de cel căzut. Dar ce ne va da cu siguranță Domnul? Înțelepciunea și dragostea de care avem nevoie pentru a transmite harul vindecător celui căzut. De asemenea va opera în inima celui căzut tot ce este nevoie pentru a-l readuce în acel moment al unei alegeri reale. Cel căzut e împietrit adesea, e robit. În acel moment e rob, e orb. El nu poate alege binele, după cum un orb nu poate vedea soarele. Prin harul revărsat de biserică, piatra e dată la om parte, întunericul alungat și alegerea devine posibilă. Nu este un dat, nu este automată. Nu este obligatorie. Dar devine posibilă prin har. Iată de ce credința e și ea un dar, și totuși nu toți cred. Rugăciunea și autoritatea Bisericii nu este menționată întâmplător. E nevoie să tratăm fiecare oaie în parte. E un război care ne depășește. Avem nevoie de lumina de sus, de călăuzirea Duhului, de protecție în războiul spiritual, de umplerea inimii noastre cu dragostea Marelui Păstor. Prin noi înșine nu vom reuși. De aceea ni se dă această autoritate: pentru a cere sprijinul întregului cer în procesul recuperării celui bolnav.

18:21-35 – Pilda robului nemilostiv sau despre iertare

Petru observă dimensiunea harului de care are parte cel ce cade. El înțelege că dacă fratele care mi-a greșit se căiește trebuie iertat și primit înapoi. Deși Mântuitorul nu pronunță până acum termenul de iertare, Petru pricepe că fără iertare tot ce s-a spus până acum devine un non-sens. Tot procesul recuperării de mai sus este funcțional dacă se iartă cel ce greșește. Acesta trebuie de fapt iertat înainte de a fi muștrat. Căci cum a-i putea muștra cu dragoste, spre recuperare pe cineva pe care nu l-ai iertat încă? De asemenea, dacă te ascultă, el trebuie primit înapoi în relație, și în comunitate. Este o iertare în adâncul inimii, dar este și o iertare deschisă, vizibilă, relațională. Petru este deci pe fază. El pricepe condiția nerostită (încă) a iertării. Iertarea este temelia a tot ce a spus Mântuitorul până acum. Dar lui Petru îi este teamă că cineva va abuza de acest har al iertării din Biserică. Se gândește că este o limită. Poate chiar și-ar dori să fie o limită. Și întreabă: ***De câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea?*** Și Petru,

înțelegând că Mântuitorul este de partea harului, încearcă să fie generos. Și pentru el a fi generos înseamnă a adăuga: de 7 ori? Dacă după discursul plin de iubire și de pasiune al Marelui Păstor, dacă într-un context în care vrei să pari generos în ochii Celui ce este de partea harului, propui cifra 7 ca limită a iertării, oare ce era în teologia iertării din inima lui Petru ÎNAINTE de cap.18? oare ce era în mintea ucenicilor, a poporului cu privire la acest subiect? Oare ce era în cultura vremii, în mentalul colectiv? Liderii legaliști au promovat în poporul spiritul legalismului. Iar legalismul este în contradicție cu harul. Iertarea ține de har. Nu e de mirare să găsim deci în inima poporului așa puțină disponibilitate de a ierta. Iată că Petru Însuși, cam cel mai luminat din Israel la acea vreme, ucenicul cel mai promițător al lui Isus, care stătea de vreo 3 ani în prezența Domnului harului, și imediat după discursul plin de har al Marelui Păstor, și cu dorința de a părea generos, face eforturi pentru a propune cifra 7 ca limită a iertării. Nu 6, nu 8 ci 7. E o cifră sacră în cele din urmă. Zâmbim. Glumim. Dar e trist. Ne înfiorăm de puterea legalismului, de efectele sale adânci. Iată că după trei ani de detoxifiere de legalism în prezența Sursei oricărui har, Petru este încă bolnav până în măduvă de legalism și este atât de străin de spiritul harului. Dar Isus nu disperă, nu obosește. Cu răbdare divină îi răspunde lui Petru. Îl corectează, dar elegant. Nu cu brutalitate. Cu gingășie. Rostește o pildă. Pilda are și efectul de a nu te incrimina direct. Te lasă pe tine să te identifici cu personajele. Te invită la introspecție. Concluzia o tragi tu. Cercetarea sinelui își aparține. Pilda nu îți spune direct: iată cum ești tu! Pilda îți arată un personaj neutru. Tragi concluzii în dreptul lui. Mecanismele de apărare sunt relaxate. Nu e vorba despre tine. E vorba despre un personaj necunoscut, poate chiar fictiv. Lași rațiunea liberă, să proceseze fără teama că imaginea de sine va fi afectată. Aparent nu ai nimic de pierdut. Rațiunea trage concluziile cu privire la personaj. Rațiunea nu se oprește. Ea procesează mai departe. Apare o asemănare între personaj și propria ta viață. Personajul din pildă ești chiar tu. Poți da înapoi, dar mai greu. Rațiunea care te împinge spre introspecție e mai greu de oprit. Și nimeni nu ți-a spus din afară: tu ești așa și așa! Tu singur îți spui ție acest lucru. E descoperirea TA. Dacă e a ta, e valoroasă. De ce să fie repudiată? E între tine și tine. Nimeni nu a venit din afară, ci tu singur te dojenești. Este mai acceptabil. E între tine și Domnul, nu între tine și celălalt. E mai ușor de acceptat. Nu ești dat pe mâna oamenilor, ci pe mâna Domnului. Și îndurările Lui sunt fără margini!

De 70 de ori câte 7. Nu se poate să nu ne aducem aminte de Genesa cap.4. În contextul răzbunării lui Cain, Dumnezeu hotărăște ca acest Cain să fie răzbunat de 7 ori. Omul se îndumnezeiește după cădere. El ia locul lui Dumnezeu și rostește verdicte care puteau fi rostite doar de Domnul. Astfel Lameh decide ca el să fie răzbunat de 70 de ori câte 7. Nu doar că ia locul lui Dumnezeu, dar mărește cifra. Se așează deasupra lui Dumnezeu. De 70 de ori câte 7, spune Lameh. Apare un contrast între perspectiva lui Dumnezeu asupra răzbunării și iertării și perspectiva omului asupra celor două:

Perspectiva	Dumnezeu (prin glasul Tatălui și al Fiului)	Omul (prin glasul Lameh și Petru)
Asupra Răzbunării	De 7 ori	De 70 de ori câte 7
Asupra Iertării	De 70 de ori câte 7	De 7 ori

Omul plusează în dreptul răzbunării și scade vertiginos în dreptul iertării. Și e un paradox teribil. Nu ar trebuie să fie invers. Vorbim de un om păcătos peste care este gata să se reverse răzbuarea divină. El ar trebuie să fie de partea harului și nu a răzbunării. De ce nu este așa? Pilda ne va explica de ce.

Dumnezeu este cel fără pată. El nu are nevoie de iertare sau har. Pe de altă parte manifestarea harului Îl costă enorm: îndelunga răbdare și apoi moartea Fiului Său. Și totuși, Dumnezeu plusează în dreptul harului și nu în dreptul răzbunării. Ciudat! În mod evident Dumnezeu este dreptate absolută și dragoste absolută, dar este în primul rând dragoste. Infinitatea iubirii Sale este mai mare decât infinitatea dreptății sale. Tabloul cu criminalul Cain este edificator. Dumnezeu nu intervine să îl apere pe Abel cel neprihănit, dar este foarte generos în a-l apăra pe ucigașul Cain. Cel neprihănit este sacrificat. Cel păcătos protejat. În termenii vieții pământeste, Cain primește MULT MAI MULT HAR decât Abel? De ce? Este revoltător? Mai ales dacă ai fi soția sau fiul lui Abel. De ce? Simplu: Abel era oaie din staul, și Cain oaia cea rătăcită. Cel rătăcit se bucură mereu de mai multă atenție, de mai mult har. Cel din staul chiar dacă moare rămâne cu Dumnezeu pentru totdeauna. Cel rătăcit, dacă moare, este pierdut pentru totdeauna. Dumnezeu cel veșnic ia deciziile în lumina veșniciei. Noi, închiși în temporalitate și vizibil, cu mintea îngustată de orizontul lumii de acum ne revoltăm în fața Veșniciei. Nu e o problemă de logică greșită, Logica noastră e bună. Problema este de perspectivă, de orizont. Am vrea ca Dumnezeu să judece în baza orizontului nostru limitat. Noi am intrat în ființă de câțiva anișori, cunoaștem trei-patru lucruri despre lume și viață, și când privim spre viitor nu vedem ceva clar. El este din veșnicie, cunoaște toate lucrurile și vede deja toate veșniciele ce vor urma. El ne poate înțelege și poate fi îngăduitor cu limite noastre de înțelegere. Dar doar atât. El nu poate însă lua decizii în baza orizontului nostru limitat. El ne respectă ca oameni. Dar rămâne Dumnezeu.

Cum spuneam, lui Isus nu îi sare țandăra în fața generozității legaliste a lui Petru. Răspunde printr-o pildă. O pildă cunoscută, din care s-a predicat adesea. Ne amintim cât de mare era datoria robului: 10.000 de talași. Un talant are aproximativ 36 de kg. 10.000 de talași înseamnă 360.000 kg. Deci este vorba de 360 tone. De aur? De argint? Oricum ar fi, este vorba de o sumă imensă. Astăzi un preț mediu la aur este de 30 de Euro gramul, deci 1kg de aur=30.000 Euro, 1 tonă de aur=30.000.000 Euro, adică 30 de milioane de Euro. 360 de tone de aur=10.800.000.000, deci înseamnă 10 miliarde 800 de milioane de Euro! Dacă e vorba de argint atunci suma este de cam patru ori mai mică deci undeva la 2 miliarde 700 milioane de Euro. Și în

vremea aceea venitul unui om simplu era mai mic decât venitul mediu din Europa. Și posibilitățile de a câștiga mai mulți bani era mult mai mică. Israelul era sub ocupație romană. Zona era instabilă, neatractivă pentru investitori am spune astăzi. Era dificil și în multe situații chiar imposibil să dezvolți o afacere de succes. Suma e colosală. Este evident că nu ar fi putut returna nici măcar o mică parte din datorie chiar dacă el și familia lui ar fi muncit întreaga lor viață. De fapt puteau să muncească mai multe vieți și tot nu ar fi putut să plătească datoria. Dacă tot suntem la calcule, suma pe care o datora robului datornicul său era de 100 de dinari. Dinarul era considerat plata pentru o zi de muncă. Deci plata pentru o sută de zile de muncă. Dacă acum pentru noi luna are aproximativ 23 de zile lucrătoare, ar fi vorba deci de aproximativ 4 luni de muncă. Dacă venitul ar fi de 500 de euro pe lună, atunci ar fi vorba de o datorie de 2000 de Euro. Nu este deci chiar un mizilic. Dar în comparație cu suma cealaltă este ceva infim. La venitul de 500 de euro pe lună, robul ar fi câștigat 6000 de euro pe an ar fi avut nevoie de 1.600.000. ani pentru a plăti datoria sa (în aur). Și aceasta fără să scădem din venituri cheltuielile sale curente. Însă datornicul său ar fi putut să îi returneze datoria într-un an. El trebuia așteptat de împărat 1.600.000 ani, iar el trebuia să aștepte doar un an.

Darea pentru Templu era de două drahme, care era echivalentul la doi dinari, sau la plata pentru două zile de muncă. Statirul găsit de Petru valora 4 drahme, adică exact plata pentru Isus și pentru Petru. Este frumos să observăm că Petru nu găsește în gura peștelui 4 drahme (dinari), ci UN STATIR. Prin același statir este plătită atât datoria lui Petru, cât și cea a lui Isus. Isus nu doar că plătește o taxă pentru propria Casă, dar plătește și în dreptul lui Petru. Și plata se face printr-o singură monedă. Cred că se pot găsi niște simboluri frumoase aici, așa cum am comentat în Matei 17.

Revenim la pilda robului nemilostiv. Cum de a reușit să se îndatoreze atât de mult Împăratului? Oare de vină nu este și Împăratul? Ce fel de Împărat este acesta? Cine ar împrumuta cuiva o astfel de sumă? Riscul este imens? E adevărat că dacă deții o astfel de sumă poți investi și poți returna în timp datoria. Dar ce împărat ar împrumuta un rob al cărui caracter este îndoielnic cu astfel de sumă? Pe ce teme i-a fost făcut împrumutul? Pilda nu explică. Dar aceste întrebări către datoria noastră înaintea Domnului. Datoria robului oglindește mărimea datoriei fiecăruia dintre noi înaintea Împăratului Împăraților. Cum de am ajuns atât de datori? Cum de a permis Împăratul să ne îndatorăm atât de mult? În ce a constă datoria noastră? Revenim la rob. Ne imaginăm cum au decurs lucrurile. Robul vine la împărat și îi cere acest împrumut fabulos. Împăratul nu-i spune nu. Nu îl refuză. Împăratul este generos. Manifestă încredere. Nu se simte jignit de suma care i se cere. I-o dă. Un timp îl lasă în pace. Îi dă libertate. Nu îl verifică pas cu pas. Dar vine o vreme a socotelii. Și împăratul întreabă pe rob ce investiții a făcut, ce venituri anuale are, în câte tranșe poate înapoia datoria. Dar stupoare. Robul este falit. Nu are nici proprietăți, nici investiții. Tot ce mai are este familia. Împăratul poate doar să îl vândă pe el și familia sa pentru a recupera ceva din datorie. Este normal ca Împăratul care este și stăpânul robului să fie supărat. Într-un timp, nu neapărat îndelungat, robul a reușit să piardă, să risipească 10 miliarde 800 milioane de euro. Este foarte greu să cheltuiești o asemenea sumă! Este greu să o

pierzi toată! Dacă ar fi cumpărat case, proprietăți, ar fi însemnat o investiție. La fel dacă ar fi cumpărat lucruri scumpe, herghelii, haine, nestemate. Dar el efectiv a pierdut întreaga sumă. E un mister cum. A risipit suma primită. A cheltuit-o fără să mai rămâne cu nimic din ea. Nu are nici o proprietate. Nici un bun. Este chiar mai sărac decât înainte de a primi suma. A rămas doar el și familia sa. E o nebunie ce a făcut robul. Împăratul are motive întemeiate să fie supărat. Nu doar că a pierdut o asemenea sumă, dar și pentru că toată încrederea și buna sa intenție i-au fost călcate în picioare. Împăratul a oferit robului o încredere atât de mare, iar robul și-a bătut joc de ea, a călcat-o în picioare. Lui nu i-a pasat de împărat, de averea împăratului, de încrederea și cinstea primită. A risipit în poftă, poate jocuri de noroc, și decizii iresponsabile întreaga sumă. Împăratul nu este unul sărac. Este un împărat bogat. Dacă putut face un astfel de împrumut, înseamnă că visteria sa este inimaginabil de mare. El nu se află într-o criză financiară. El este și milos. Drept dovadă că îi va și ierta datoria. Deci împăratul este interesat în primul rând de relația dintre el și robii săi, și de calitatea morală, de caracterul robilor săi. El nu se socotește cu robii săi din avariție, din dorința de a-și recupera datoriile, de a câștiga mai mult. Este preocupat de profilul moral al robilor săi. De aceea se și supără când aude de lipsa de milă pe care o manifestă robul iertat. El este preocupat deci de profilul moral al robilor, de calitatea relației dintre el și robii săi, de calitatea relațiilor dintre slujitorii săi. Finanțele pare a fi pe locul doi. Este vorba cu adevărat de un împărat unic, special, cu totul deosebit. Citesc cu mai mare atenție versetul 25, și îmi dau seama că este posibil să fi făcut o eroare de interpretare mai sus.

- Fiindcă el n-avea cu ce plăti, stăpânul a poruncit să-l vândă pe el, pe nevasta lui, pe copiii lui **și tot ce avea**, și să se plătească datoria.

Deci el mai avea ceva proprietăți. Dar cât de multe? Suficiente pentru a se plăti datoria? Nu! Căci altfel nu ar mai fi fost nevoie să se vândă și robul cu întreaga sa familie. Nu cred că avea foarte multe, căci altfel cum s-ar explica începutul v.25: **Și fiindcă NU AVEA cu ce plăti**. Deci nu era o problema că nu avea CASH. Nici tot ce avea nu putea acoperi măcar o parte din datorie. Dar interesant este că în v.25 porunca stăpânului nu este: să se vândă el, familia lui și tot ce are pentru a se plăti MĂCAR o mică parte din datorie, ci: să se vândă el, familia lui și tot ce are și să se plătească datoria. Deci TOATĂ datoria! Oare cum e posibil? Dacă vindeai un om ca rob nu obțineau o sumă foarte mare. Iosif a fost vândut ca rob în Egipt cu 20 de sicli. Să luăm această sumă ca reper. Dacă robul avea o familie numeroasă, s-ar fi putut obține vreo 200 de sicli. Dar acest lucru nu acoperea decât foarte puțin din datorie. Deci datoria nu putea fi plătită prin vânzarea familiei sale. Atunci putea fi plătită prin vinderea A TOT CE MAI AVEA. Oare robul avea proprietăți așa de multe și valoroase pe care le ascundea de ochii împăratului. Mă îndoiesc, căci, v.25 spune clar că robul NU AVEA CU CE PLĂTI. Și atunci cu se explică faptul că prin vânzarea sa și a tot ce a avea este plătită DATORIA și nu o mică parte din ea. Poate că înțelegerea acestui lucru este legat tot de inima împăratului.

Împăratul era preocupat de robi și nu de bani. Pentru el un rob, un suflet valora atât de mult, încât vinderea unui rob însemna și recuperarea datoriei! Libertatea, viața unui rob valora pentru el mai mult decât 10 miliarde 800 de milioane de euro. Împăratul este un împărat cu totul

deosebit. Adevărata sa bogăție sunt supușii lui, și bucuria sa constă în calitatea vieții acestora. Și el dorește ca supușii lui să îi urmeze modelul. Aici este bucuria lui, aici este inima lui. Pentru prima dată descopăr în această pildă frumusețea inimii împăratului. Poate pilda nu este pilda robului milostiv, ci inima împăratului milostiv. Personajul principal al pildei nu este robul nemilostiv ci împăratul milostiv. Și într-adevăr, așa începe Isus pilda: Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care... Împăratul este în prim plan de la început. El este cel care ne șochează mai întâi. Pilda se încheie cu reacția și decizia împăratului. Împăratul este personajul central, și nu robul. În inima împăratului, acolo se ascunde mesajul pildei. Și în v.35, când Mântuitorul interpretează pilda, pune accent pe Tatăl cel din ceruri în primul rând. Deci e vorba de pilda împăratului milostiv, și nu de pilda robului nemilostiv. Robul ne intrigă, e adevărat, și este un personaj important din pildă. Dar împăratul e personajul principal. Și el ne intrigă și mai mult! În cele din urmă, mai mult ne șochează un împărat care excelează în bunătate decât un rob care excelează în nebunie. Nebuni ca robul nemilostiv tot găsești. Îl găsești în primul rând în tine însuși. Dar un asemenea împărat unde găsești? Da, nu robul, ci împăratul este cel care șochează și intrigă mai mult! Despre împărat ar trebui să vorbim cel mai mult și nu despre robul nemilostiv. Vom vorbi și despre rob desigur, dar fără să uităm că el este personajul secundar, care nu face decât să pună mai bine în lumină inima Împăratului!

Robul milostiv se aruncă la pământ și cere îndurare. Dar el nu cerea iertare, de datorie ci MAI MULT TIMP! În nebunia lui consideră că el ar putea de fapt să plătească datoria. Și că singura sa problemă este TIMPUL! și insistă: îți voi plăti TOT! Stăpânului i se face milă, îi dă drumul și îi iartă toată datoria. Oare stăpânul nu a sesizat că robul nu a cerut de fapt iertarea datoriei, ci de fapt a cerut mai mult timp pentru a-i plăti? Ba da! cu toate acestea îi iartă datoria. Nu i-o iartă de la început, ci doar după ce robul îi cere îndurarea. Împăratul nostru este atât de milos. Pe de o parte iartă toată datoria robului și jignirea pe care i-a adus-o acesta. Profilul său moral este îndoielnic. Aceasta îl doare cel mai mult pe împărat. Pe de altă parte este faptul că robul se aruncă la pământ și cere îndurare, dar nici pe aceasta nu o cere ca la carte, sau cum trebuie. Dar o cere. Împăratul este atât de milos încât este îndeajuns. Împăratului i se face milă și iartă datoria și speră probabil că gestul său va vindeca inima decăzută a robului care nici măcar iertare nu și-a cerut cum trebuie. Știm ce urmează. Robul se întâlnește cu un coleg care-i datora 100 de dinari. Nu doar că nu-i iartă datoria. Nici măcar nu-i mai oferă timp suplimentar. Datoria se putea plăti în maxim un an de zile, nu era chiar așa de mult. Pune mâna pe el, îl strânge de gât și-i cere să-i plătească datoria. Tovarășul lui se aruncă la pământ și-i face aceeași cerere pe care o făcuse el împăratului: Mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti. El nu acceptă, ci îl aruncă în temniță până va plăti datoria. Judecătoria îi dă dreptate. Dreptatea pare să fie de partea lui. Tovarășul este condamnat la temniță. Și dacă o luăm logic acei 100 de dinari nu-i aparțineau lui, ci împăratului. Împăratul avea drept asupra robului și asupra a tot ce deținea robului. Deci împăratul avea drept și asupra celor 100 de dinari. Acei dinari nu-i mai aparțineau. Aparțineau și ei împăratului. Mai mult decât atât. Dar Împăratul îl iertase. Deci acei 100 de dinari nu mai aparțineau împăratului, ci lui însuși. Dacă o luăm strict pe legea dreptății. Era dreptul său să își recupereze cei 100 de dinari. Avea dreptul să-l închidă pe datornic. Judecătoria este de partea lui cum am mai spus.

Totuși, dreptatea sa este doar aparentă. Tovarășul lui de slujbă aparținea tot împăratului, stăpânului. Nu era un prieten îndepărtat. Ci un tovarăș de slujbă. Deci, tovarășul era tot un rob al stăpânului care l-a iertat. Robul iertat rămâne în împărăția stăpânului. Și aici, în împărăția stăpânului, se comportă cum s-a comportat. Aceasta e marea problemă. Este mai mult decât faptul că era de bun simț să ierți după ce ți s-a iertat. Este mai mult decât atât!

Situația Nu este următoarea: un om Ion are o datorie mare la un alt om pe nume Gheorghe. Gheorghe îi iartă datoria. Ion se întâlnește cu Vasile care avea o mică datorie la Ion. Gheorghe și Vasile însă nu se cunosc deloc, nu este nici o relație între ei. Ion nu-l iartă pe Vasile ci îl întemnițează. Chiar în acest context Ion este de condamnat. Orice om, chiar un ateu, va considera că Ion a fost rău, inuman. Chiar în omul decăzut este înscrisă ideea de omenie. Dacă mergi cu corabia și găsești un naufragiat înfometat pe o scândură, nu-l salvezi oare? Dacă nu-l salvezi, nu vei fi acuzat de restul umanității. Tu nu cunoști pe naufragiat, și nu-i ești dator cu nimic. Totuși, îl salvezi. Din punct de vedere uman e drept să-l salvezi. Iată că chiar dreptatea dintre oameni este definită nu în sens mercantil, îngust, economic: te salvez, doar dacă îți sunt dator! Sunt dator să te salvez pentru că eu sunt om și tu ești om. Este o dreptate ce izvorăște din însăși valoarea vieții umane și nu din raporturi de tip economic (îți dau pentru că mi-ai dat cândva etc.). Deci chiar și în această situație (care nu reprezintă situație din pildă), robul ar fi fost vrednic de dispreț. Dar situația din pildă mărește VINA robului nemilostiv. El rămâne robul Împăratului. El rămâne în Împărăția împăratului milei. Iar datornicul lui nu este un străin, ci un locuitor al împărăției, este robul împăratului. De aici și mărimea vinei robului nemilostiv. El are nerușinarea să opereze în Împărăția Celui ce l-a iertat cu alte legi, cu un alt tip de dreptate decât Cel propus de împăratul Însuși. Împăratul i-a dovedit generozitatea Sa, mila Sa, și că pentru El cea mai mare bogăție o reprezintă nu talanții ci robii săi. Și acum el se arată lipsit de milă față de un rob al împăratului, și-l privează de libertate. Dar robul aparținea împăratului. Conflictul nu putea fi rezolvat doar între el și tovarăș. Conflictul trebuia soluționat alături de Împărat. Căci era vorba de împărăția lui, și de robul lui, chiar dacă tovarășul îi era dator robului nemilostiv, acest tovarăș aparținea Împăratului și nu robului nemilostiv. Prin privarea libertății acestui tovarăș, robul nemilostiv lovea direct în Împărat, căci prin privarea de libertate robul nemilostiv nu putea să își mai îndeplinească responsabilitățile pe care i le dăduse împăratul. Ei erau amândoi nu prietenii, ci slujitorii, robii Împăratului. Robul nemilostiv este cumplit de vinovat. El sfidează legile împăratului, propune un alt tip de dreptate în împărăția milei, și în numele acestuia se atinge de robul Împăratului care i-a iertat atât de mult. Împăratul se îndură de el și nu-l vinde, nu-l privează nici de libertate, nici de locul său din împărăție! Dar acesta îl privează de libertate pe un alt rob al împăratului. Cel mai trist este că nu a învățat nimic de la împărat, că chipul împăratului nu a luat ființă în el. Ceilalți robi s-au întristat foarte mult. Ei văd anomalia. Ei văd nedreptatea. Ei văd răul făcut. De ce nu consideră ei că era drept ca robul să-l întemnițeze pe datornicul său? Oare nu era adevărat că îi datora 100 de dinari? Oare nu era adevărat că merita să fie întemnițat? Ei însă se întristează foarte mult. Ei cunosc inima împăratului, ei cunosc adevăratele legi ale împărăției. Chipul împăratului este în ei. De aici și reacția lor.

Împăratul află vestea. Robul este numit VICLEAN, RĂU. În ce a constatat marea sa VICLENIE? El a încercat să rămână în Împărăție fără a respecta legile împărăției. El s-a bucurat de legile Împărăției în dreptul său, dar nu a dorit să le aplice și în dreptul altora. El a primit iertarea datoriei. În cele din urmă, dacă vroia să fie drept până la capăt, trebuie să NU ACCEPTE harul iertării și să spună: Împărate, nu este drept să mă ierți. Eu merit să fiu închis tot restul vieții. Dar el nu răspunde așa. Acceptă. Nu se revoltă că ar fi nedrept ca el să fie iertat. Primește deci darul iertării și rămâne în această minunată împărăție a milei și a bunătății. Dar în această împărăție, el aplică dreptatea absolută față de datornicii săi, care nu sunt alții decât robii Împăratului care l-a iertat. El operează în dreptul său cu legea împăratului, legea milei, dar operează în dreptul celorlalți cu legea dreptății absolute, pe care drept vorbind avea dreptul să o aplice doar Împăratul! Aici e marea viclenie, marea răutate, marele rău. Împăratul l-ar fi vândut altui stăpân, altei împărății. Tot rob rămânea dar în altă împărăție. Dar el a vrut să rămână rob în această împărăție, căci în ce împărăție împăratul i-ar fi acordată una asemenea împrumut și o așa mare încredere? Unde ar fi găsit el un asemenea împărat și atâta milă și îndurare? Deci el vrea să rămână în împărăția milei pentru a se bucura de milă, dar fără să fie dispus să arate milă el însuși. De aici marea sa viclenie. El a fost viclean de la început se pare. De când a cerut îndurare. Știa că împăratul e îndurător. A profitat, dar fără să se schimbe, fără să se supună el însuși legii milei care i-a dat viața înapoi. El invocă legea milei pentru a fi iertat, dar nu este supus să se supună el însuși acestei legi. Ori legea milei este în împărăție una pentru toți. Inclusiv, dacă nu mai ales pentru cel ce beneficiază de milă.

Revenim la împăratul nostru. El este dispus să ierte într-o clipită o datorie de 10 miliarde 800 de milioane de euro, dar nu este dispus DELOC să ierte LIPSA de MILĂ a robului față de tovarășul său. Ce fel de împărat este acesta? Cum se explică aceste două decizii atât de diferite? Pentru împărat nu talanții sunt comoara. Comoara sa e reprezentată de robii săi, de calitatea lor morală și de calitatea relațiilor dintre ei. El trece cu vederea risipirea a 10.000 de talanți, dar nu poate tolera deloc o relație nesănătoasă dintre doi supuși. Și Împăratul nu mustră pe datornic, ci pe cel ce era îndatorat. Nu datornicul este pedepsit, ci cel ce era îndatorat? Ce împărat este acesta? Cu ce fel de dreptate operează el? Ia apărarea datornicului și-l întemnițează pe cel păgubit! Este împăratul milei și al harului! Împărăția este împărăția milei și a harului. Toți sunt primiți în împărăția sa și rămân în împărăția sa din pricina milei sale. De aici și așteptarea sa ca toți supușii săi să fie plini de milă. În împărăția sa a avea milă nu este o opțiune, ci o poruncă, un dat, o normalitate, o axiomă. Altfel nu se poate. Nemanifestarea milei este de neconceput. Mai mult. Nemanifestarea milei este cea mai gravă călcare de lege. Lipsa de milă este mai gravă decât greșeala, decât păgubirea. Este mai gravă decât chiar păgubirea împăratului însuși cu 10.000 de talanți. Și păgubirea semenului este un lucru rău, grav, condamabil, nedrept. Dar mai condamabil, mai nedrept, mai grav, mai rău decât păgubirea este să nu ierți atunci când nu ești păgubit. Robii împăratului sunt imperfecti. Își greșesc adesea. Se păgubesc adesea. Îl păgubesc și pe împărat. Cu toate acestea, ei pot rămâne în împărăție în pofida acestor greșeli. Dacă există căință, regretul, recunoașterea vinei, se manifestă legea harului. Deci a greși semenului nu este o mare problemă în această stranie împărăție. A nu ierta celui care ți-a greșit, iată marea problemă,

iată păcatul cardinal, iată ce nu poate fi iertat. Orice greșeală poate fi iertată. Chiar o datorie de 10.000 de talanți în care păgubitul este însuși Împăratul! Dar neiertarea unei mici datorii nu poate fi iertată nici de Împăratul iertării! Neiertarea este cea mai gravă greșeală în împărăția iertării.

Împăratul îi dă robului pedeapsa pe care acesta i-a dat-o tovarășului său de slujbă. Dar oare Împăratul nu-l poate ierta din nou pe robul nemilostiv? Dacă robul nemilostiv își iartă datornicul și cere din nou îndurare, oare nu va fi primit înapoi de Împăratul milei? Cu siguranță că da! Căci tocmai de aceea îi dă împăratul această pedeapsă și nu alta. Ar fi putu foarte bine să îl omoare, sau să îl vândă unei alte împărății? Dar ce urmărește de fapt împăratul? Urmărește vindecarea robului nemilostiv. El vrea ca robul nemilostiv să descopere inima împăratului și legile împărăției, și apoi să le respecte pentru a rămâne liber în împărăție. De aceea, îl întemnițează până va plăti datoria, adică îi dă chiar pedeapsa pe care a dat-o el tovarășului său.

Împăratul vrea să îi dea o lecție. Vrea să îl așeze într-un cadru dureros care să-l conducă spre calea iertării. Robul nemilostiv învață nenumărate lecții prin pedeapsa primită. Mai întâi el poate învăța că: în împărăție ți se aplică legile pe care le aplici și tu altora. Dacă te raportezi la semenul tău în baza dreptății absolute, și tu vei fi judecat în baza dreptății absolute. Dacă însă aplici legile harului în relația cu semenii, și tu te vei bucura la rândul tău de har. Căci împăratul care i-a anulat datoria, acum revine asupra datoriei! Ce fel de împărat este acesta? El iartă datoria în v.27 dar în v.34 REVINE asupra datoriei! Pare nedrept. Orice împărat grațiază pe cineva de vină fără a mai reveni asupra vinei mai pe urmă. Orice tribunal invocă anularea unei datorii fără a mai reveni asupra deciziei mai pe urmă. Dar iată că împăratul nostru revine asupra datoriei. Iertarea datoriei nu este necondiționată! El este dispus să ierte ORICÂT, dar nu ORICUM! Iertarea este totală, este un dar 100%, este nemeritată, este deplină, este desăvârșită! Dar nu este lipsită de condiție. Ne aducem aminte de Tatăl nostru: „Tatăl ne iartă dacă, sau precum și noi iertăm greșiților noștri”. Iertarea primită în dar nu e pentru totdeauna. Ea se poate anula. Ea este condiționată de aplicarea milei și celorlalți. Ai parte de milă, DACĂ și numai DACĂ arăți mai departe milă. Rămâi iertat dacă rămâi în spațiul milei. Iertarea nu este pentru totdeauna. Iertarea vechilor păcate poate fi anulată de neiertarea din prezent. Prin neiertare invocăm din nou asupra noastră vina păcatelor de care fuseserăm iertați. De mult timp mă întrebam ce se întâmplă cu păcatele iertate ale unui om care după ce se naște din nou, și rămâne în Împărăție o perioadă, cade apoi de la credință. La nașterea din nou îi sunt iertate păcatele trecute? Dar ce se întâmplă când cade din har? Păcatele trecute rămâne iertate și planează asupra sa doar vina păcatelor de după cădere? Se pare că nu. Prin căderea din har el anulează iertarea vechilor sale păcate și acestea îl condamnă din nou! Și neiertarea este calea cea mai sigură și facilă prin care cazi din har. Mare grijă! Iertarea păcatelor nu este un CEC în alb. Se poate reveni asupra datorii noastre iertate. Și aceasta dacă nu iertăm. Cât de gravă este neiertarea. Mântuitorul nu lasă loc de îndulciri în acest sens, ci rostește: TOT AȘA vă va face VOUĂ (celor din Împărăție!) și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său. Deci TOT AȘA! Și știm că pilda, metafora, exemplul surprinde doar puțin din legitatea spirituală pe care o

semnifică. TOT AȘA, înseamnă de fapt: CU MULT MAI MULT! Avertismentul nu este pentru lume, ci pentru Biserică.

O altă lecție este legată de absurditatea pedepsei date de robul nemilostiv tovarășului dator. Căci în loc să îl lase liber să muncească pentru a putea plăti datoria, el îl închide până va plăti datoria. La fel și împăratul îl dă pe mâna chinuitorilor până va plăti datoria. Nu doar întemnițat. Ci chiar și chinuit. Pedepsa primită este chiar mai aspră decât cea dată de el însuși. Cum poate împăratul milei să te dea pe mâna chinuitorilor? Să te supună nu doar temniței, ci și torturii? Unde sunt drepturile deținuților? Împăratul ne intrigă din nou. Împăratul milei pedepsește lipsa de milă cu maximă severitate. Mila nu anulează dreptatea. Dar mila înalță manifestarea milei ca cea mai înaltă formă de dreptate, și nemanifestarea ei ca cea mai gravă formă de nedreptate. Revenim la lecția ce o poate învăța robul nemilostiv. E absurd să îți întemnițezi datornicul PÂNĂ va plăti datoria. Oare nu știa acest lucru robul? Oare el urmărea de fapt recuperarea datoriei sau pedepsirea datornicului? Era atât de rău. Oricum pedeapsa este absurdă. Aplicată în dreptul lui poate înțelege mai bine. Deci semenul tău se poate reabilita față de tine doar în libertate, doar dacă îi oferi iertare, îngăduință. El ți-a greșit. Este deja bolnav. Tu aștepti să se vindece, să recunoască că ți-a greșit, să se reabiliteze în relația față de tine. Dar el este deja bolnav, atins de păcat. Pentru a se reabilita în relație are nevoie mai întâi de vindecare. Dacă tu nu îl ierți, îl privezi de șansa vindecării, și adâncești răul și păcatul din el. Și astfel cum mai poți aștepta să se reabiliteze în relație față de tine? E absurd. Dacă vrei ca cel care ți-a greșit să se îndrepte față de tine, mai întâi iartă-l! Dar marea întrebare este ce vrem noi cu adevărat? Vrem reabilitarea relațională (plătirea datoriei) sau de fapt vrem pedepsirea cu orice preț a celui ce ne-a greșit? Dacă este liber, el își va plăti într-un an datoria. Dar dacă este întemnițat, el ne va rămâne dator pe veci, și pe veci îl vom putea urî și condamna! Oare nu acest lucru îl urmărește de fapt firea pământească? Noi nu vrem ca să ni se plătească datoria, ci vrem să avem satisfacția să acuzăm pe cei care ne sunt datori!

Adevărata problemă a robului nu este în relația cu tovarășul, ci în relația cu Împăratul. Reacția sa în relația cu datornicul său nu face decât să scoată la iveală problemele sale din relația cu împăratul! Necunoașterea inimii împăratului, neînțelegerea milei împăratului, împotrivirea față de legile împăratului, iată rădăcina reacției sale față de datornicul său. Nu este aceasta marea lecție a cap.18. El începe cu vindecarea raportării la Dumnezeu (să te smerești ca un copil față de Dumnezeu!!!) și apoi continuă cu vindecarea raportării față de frați! Deși ne vorbește mai mult de relația cu frații, Matei 18 ne arată că rădăcina răului este relația cu Dumnezeu. Dar cum relația cu Dumnezeu este ceva ascuns, abstract, Mântuitorul ne vorbește mai mult de relația cu semenii, care este mai vizibilă, mai tangibilă, și care ne arată mai ușor adevărata raportare a inimii noastre față de Dumnezeu.

Neiertarea fratelui nu face decât să scoată la iveală că a intervenit ceva între mine și Dumnezeu. Neiertarea fratelui este mai întâi un efect a unei alte cauze. Apoi devine o cauză a unui alt efect: darea mea pe mâna chinuitorilor. Când cineva din Biserică nu iartă acel lucru ne arată că mai înainte de aceasta s-a întâmplat ceva între el și Dumnezeu, și că după aceasta, se va

agrava acea barieră între el și tatăl. Nu iartă cel care lasă ca sinele său să se interpună între el și marele împărat. Și sinele se poate interpune prin 1000 și una de căi. Poate fi vorba de pun păcat ascuns. Poate fi vorba de un idol nelepădat. Poate fi vorba de neprihănirea personală, de mândrie, de un eu nezdrobot etc. Soluția este smerirea înaintea lui Dumnezeu, schimbarea atitudinii față de împărat. De-abia apoi putem vorbi de iertare. Robul nemilostiv are o problemă cu împăratul. De aceea nu poate ierta. Vindecarea robului nemilostiv trebuie să înceapă mai întâi în relația sa cu împăratul apoi va continua în relația cu datornicul său. Robul nemilostiv ceruse timp pentru a-și plăti datoria. El de fapt nu înțelege și nu primise cu adevărat iertarea împăratului. Iată una din problemele sale. El considerase iertarea împăratului ca una din căile posibile pentru a scăpa de datorie. Căci dacă împăratul îi mai oferea puțin timp se descurca și singur. El nu înțelesese cât de mare era datoria, neputința de a o plăti singur, și că mila împăratului era SINGURA cale de soluționare a datoriei. Robul nemilostiv era un legalist convins. Legalistul primește iertarea, se bucură de ea, dar se bazează și pe ce este el, pe ce face, și pe ce ar fi putut face pentru a se reabilita înaintea lui Dumnezeu. Cu cât ierți mai greu, cu atât ești mai legalist în ascunsul inimii tale, cu atât știi mai puțin să primești harul. Căci oricine primește cu adevărat harul este transformat de har și manifestă har. Iertarea devine una din cele mai logice, ușoare, frumoase, onorante porunci dintre toate. Te poți poticni poate în împlinirea altor porunci. Dar nu și cu privire la porunca iertării. Manifestarea iertării este cea mai aleasă și naturală bucurie pentru cel iertat. Cel iertat își găsește desfătarea iertând!

Dacă te smerești înaintea Împăratului, dacă recunoști cine ești și cât de mult ți s-a iertat, dacă recunoști că ești în Împărăția Lui, că totul îi aparține, că legile Lui și nu alte tale trebuie respectate în împărăție, că nu tu ci că El este Dumnezeu, că nu tu ci El este singurul judecător care are dreptul să arunce în temniță, că harul nu e doar pentru tine, ci pentru toți, că voia Sa este iertarea, că ești dator să ierți, că bogăția Sa sunt frații tăi, că mila e cea mai înaltă poruncă, iar încălcarea ei cea mai gravă abatere, că nu dreptatea și adevărul absolut, ci calitatea relațiilor sunt ținutele bisericii, oare cum vei putea să te complaci în neiertare, oare cum ai putea să negociezi măcar o clipă cu gândul neiertării? În cele din urmă dacă te smerești ca un copilaș și te lași locuit, stăpânit, inundat, guvernat, condus, purtat de Împăratul iertării, cum ai putea să NU ierți? Celui ce se smerește înaintea lui Dumnezeu ca un copilaș îi este CU NEPUTINȚĂ să nu ierte!

Dacă fiecare din voi nu iartă din TOATĂ INIMA... Da, sunt mai mult feluri de iertare, mai multe măsuri ale iertării. Aceasta în lumea noastră, în împărăția noastră. În împărăția cerurilor în care vrem să rămânem este un singur fel de iertare acceptat: din toată inima! Primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit Hristos! Adică din toată inimă, fără nici o răceală, rezervă, reținere, fără nici un DAR, fără nici o reamintire a greșelii. Sunt multe de spus. Dar nu mai e timp. Merită să ne oprim, să ne cercetăm. Cauza fundamentală a neiertării rămâne legalismul și neconștientizarea aceluși MULT care ni s-a iertat. De aceea iubim și iertăm puțin și greu! Ne întoarcem la Domnul prin har, dar apoi amestecăm harul cu legea. În dinamica rodirii uităm de vechile păcate, așezăm în locul lor vindecările produse de Duhul Sfânt, progresăm, scăpăm de vechile robii păcătoase, de păcatele mari, vizibile, hidoase, într-un cuvânt devenim cumva mai

buni, mai puțin păcătoși. Cândva ni s-a iertat mult. Dar ține de domeniul trecutului. Presentul contează. Acum stăm pe picioarele noastre, acum avem nevoie mai puțin de iertare. Am mai comentat în acest capitol această mare minciună. Dar adevărata creștere în har și în rodire înseamnă o conștientizare mereu mai mare a vinovăției noastre, atât trecute cât ȘI PREZENTE!!!!, a prețului plătit, a cât de mult ni s-a iertat! Și astfel dragostea dintâi se mărește, iubim mai mult, iertăm mai mult, mai ușor, mai profund, mai organic, mai spontan, mai natural! Vrei să afli pe unde ești? Este de ajuns să privești la viața ta și să analizezi cum ierți pe cei ce îți greșesc.